

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. lapkričio 30 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Prieglobsčio politika – Reglamentas (ES) Nr. 604/2013 – 3–5, 17 ir 27 straipsniai – Reglamentas (ES) Nr. 603/2013 – 29 straipsnis – Reglamentas (ES) Nr. 1560/2003 – X priedas – Tarptautinės apsaugos prašytojo teisė į informaciją – Bendra atmintinė – Asmeninis pokalbis – Anksčiau pirmojoje valstybėje narėje pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas – Antrojoje valstybėje narėje pateiktas naujas prašymas – Neteisėtas buvimas antrojoje valstybėje narėje – Atsiėmimo procedūra – Teisės į informaciją pažeidimas – Asmeninio pokalbio nesurengimas – Apsauga nuo netiesioginio grąžinimo rizikos – Tarpusavio pasitikėjimas – Sprendimo dėl perdavimo teisminė peržiūra – Apimtis – Prašomoje valstybėje narėje egzistuojančių prieglobsčio procedūros ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygų sisteminių trūkumų konstatavimas – Diskrecinės sąlygos – Negrąžinimo principo pažeidimo prašomoje valstybėje narėje rizika“

Sujungtose bylose C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 ir C-328/21

dėl *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) 2021 m. kovo 29 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. balandžio 8 d. (C-228/21), *Tribunale di Roma* (Romos teismas, Italija) 2021 m. balandžio 12 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. balandžio 22 d. (C-254/21), *Tribunale di Firenze* (Florencijos teismas, Italija) 2021 m. balandžio 29 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. gegužės 10 d. (C-297/21), *Tribunale di Milano* (Milano teismas, Italija) 2021 m. balandžio 14 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. gegužės 17 d. (C-315/21), ir *Tribunale di Trieste* (Triesto teismas, Italija) 2021 m. balandžio 2 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. gegužės 26 d. (C-328/21), pagal SESV 267 straipsnį pateiktų penkių prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

prieš

* Processo kalba: italų.

CZA (C-228/21),

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 ir C-328/21),

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kuriį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (pranešėjas) ir M. L. Arastey Sahún,

generalinė advokatė J. Kokott,

posėdžio sekretorius C. Di Bella, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2022 m. birželio 8 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- XXX.XX, atstovaujamo *avvocate* C. Favilli ir L. Scattoni,
- GE, atstovaujamo *avvocata* C. Bove,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocati dello Stato* L. D'Ascia ir D. G. Pintus,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir R. Kanitz,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos A.-L. Desjonquères ir J. Illouz,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M.K. Bulterman, M. de Ree ir A. Hanje,
- Europos Komisijos, atstovaujamos A. Azéma ir C. Cattabriga,

susipažinęs su 2023 m. balandžio 20 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą pateikti dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31, toliau – reglamentas „Dublinas III“), 3 straipsnio 2 dalies, 4 ir 5 straipsnių, 17 straipsnio 1 dalies, 18 straipsnio 1 dalies, 20 straipsnio 5 dalies ir 27 straipsnio, 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 603/2013 dėl „Eurodac“ sistemos pirštų atspaudams lyginti sukūrimo siekiant veiksmingai taikyti Reglamentą Nr. 604/2013 ir dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų bei Europolo teisėsaugos tikslais teikiamų prašymų palyginti duomenis su „Eurodac“ sistemos duomenimis ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1077/2011, kuriuo įsteigiama Europos didelės apimties IT sistemų laisvės, saugumo ir

teisingumo erdvėje operacijų valdymo agentūra (OL L 181, 2013, p. 1, toliau – reglamentas „Eurodac“), 29 straipsnio ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnio išaiškinimo.

- 2 Šie prašymai buvo pateikti nagrinėjant penkis ginčus: pirmąjį (byla C-228/21) – *Ministero dell'Interno, Dipartimento libertà civili e immigrazione – Unità Dublino* (Vidaus reikalų ministerijos Civilinių laisvių ir imigracijos departamento Dublino padalinys, Italija, toliau – Vidaus reikalų ministerija) ir CZA dėl Vidaus reikalų ministerijos sprendimo perduoti jį Slovėnijai po to, kai jis pateikė tarptautinės apsaugos prašymą Italijoje, o kitus keturis (bylos C-254/21, C-297/21, C-315/21 ir C-328/21) – atitinkamai DG, XXX.XX, PP ir GE (pirmieji trys taip pat buvo pateikę tokį prašymą Italijoje, o GE buvo joje neteisėtai) ir Vidaus reikalų ministerijos dėl šios sprendimo DG perduoti Švedijai, XXX.XX ir PP – Vokietijai, o GE – Suomijai.

Teisinis pagrindas

„Kvalifikavimo“ direktyva

- 3 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9, toliau – „Kvalifikavimo“ direktyva) II skyriuje „Tarptautinės apsaugos prašymų vertinimas“ yra, be kita ko, 8 straipsnis „Vidaus apsauga“. Jame nurodyta:

„1. Vertindamos tarptautinės apsaugos prašymą valstybės narės gali nustatyti, kad prašytojui nereikia tarptautinės apsaugos, jei kilmės šalies dalyje:

- a) jis nepatiria visiškai pagrįstos persekiojimo baimės arba realaus didelės žalos pavojaus arba
- b) jis turi galimybę naudotis apsauga nuo persekiojimo ar didelės žalos, kaip apibrėžta 7 straipsnyje,

ir į tą šalies dalį jis gali saugiai ir teisėtai keliauti, gali į ją atvykti ir, pagrįstai manoma, kad jis joje įsikurs.

2. Nagrinėdamos, ar prašytojas patiria visiškai pagrįstą persekiojimo baimę ar realų didelės žalos pavojų arba turi galimybę naudotis apsauga nuo persekiojimo ar didelės žalos kilmės šalies dalyje, kaip nurodyta 1 dalyje, valstybės narės, priimdamos sprendimą dėl prašymo, atsižvelgia į bendrąsias toje šalies dalyje esančias aplinkybes ir į asmenines prašytojo aplinkybes, kaip nurodyta 4 straipsnyje. Tuo tikslu valstybės narės užtikrina, kad iš atitinkamų šaltinių, pavyzdžiui, Jungtinių Tautų pabėgėlių reikalų vyriausiojo komisaro ir Europos prieglobsčio paramos biuro, būtų gaunama tiksli naujausia informacija.“

- 4 „Kvalifikavimo“ direktyvos 15 straipsnyje „Didelė žala“, esančiame jos V skyriuje „Reikalavimai, taikomi priskyrimui prie papildomą apsaugą galinčių gauti asmenų“, numatyta:

„Didelė žala yra:

<...>

- c) rimta ir asmeninė grėsmė civilio gyvybei ar asmeniui, kylanti dėl nesirenkamojo smurto tarptautinio ar vidaus ginkluoto konflikto metu.“

Reglamentas „Dublinas III“

- 5 Reglamento „Dublinas III“ 18 ir 19 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(18) asmeninis pokalbis su prašytoju turėtų būti rengiamas, kad būtų galima lengviau nustatyti, kuri valstybė narė atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą. Kai tik pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas, prašytojas turėtų būti informuojamas apie šio reglamento taikymą ir apie galimybę pokalbio metu pateikti informaciją apie tai, kad valstybėse narėse yra jo šeimos narių, giminaičių arba bet kokių kitų asmenų, susijusių šeimos ryšiais, siekiant palengvinti atsakingos valstybės narės nustatymo procesą;

(19) siekiant užtikrinti veiksmingą atitinkamų asmenų teisių apsaugą, reikėtų įtvirtinti teises garantijas ir teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę, kai priimami sprendimai dėl perdavimo atsakingai valstybei narei, laikantis visų pirma [Chartijos] 47 straipsnio. Siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi tarptautinės teisės normų, veiksminga teisės gynimo nuo tokių sprendimų priemonė turėtų apimti tiek šio reglamento taikymo, tiek teisinių ir faktinių aplinkybių, susiklosčiusių valstybėje narėje, kuriai perduodamas prašytojas, vertinimą.“

- 6 Šio reglamento II skyriuje „Bendrieji principai ir garantijos“ esančio 3 straipsnio „Galimybė naudotis tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės nagrinėja kiekvieną trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, bet kurios iš jų teritorijoje, įskaitant pasienį arba tranzito zonas, prašančio tarptautinės apsaugos, prašymą. Prašymą nagrinėja viena valstybė narė, būtent ta, kuri yra atsakinga pagal III skyriuje išdėstytus kriterijus.

2. Jei remiantis šiame reglamente išvardytais kriterijais negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už jo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.

Jei prašytojo neįmanoma perduoti pirmajai paskirtai atsakingai valstybei narei, nes esama pagrįstų priežasčių manyti, kad tos valstybės narės prieglobsčio procedūra ir prašytojų priėmimo sąlygos turi sisteminių trūkumų, dėl kurių esama nežmoniško ar žeminančio elgesio, kaip apibrėžta [Chartijos] 4 straipsnyje, rizikos, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą atliekanti valstybė narė toliau nagrinėja III skyriuje išdėstytus kriterijus, kad nustatytų, ar kita valstybė narė galėtų būti paskirta atsakinga.

Jei pagal šią dalį negali būti perduodama jokiai valstybei narei, paskirtai pagal III skyriuje išdėstytus kriterijus, arba pirmajai valstybei narei, kurioje pateiktas prašymas, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą atliekanti valstybė narė tampa atsakinga valstybe nare.“

7 Šio reglamento 4 straipsnyje „Teisė į informaciją“ nurodyta:

„1. Kai tik buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, kaip apibrėžta 20 straipsnio 2 dalyje, valstybėje narėje, jos kompetentingos institucijos iš karto praneša prašytojui apie šio reglamento taikymą, visų pirma apie:

- a) šio reglamento tikslus ir padarinius, kurie kyla naują prašymą pateikus kitoje valstybėje narėje, taip pat padarinius, kurie kyla atvykus iš vienos valstybės narės į kitą, kol dar nustatinėjama atsakinga valstybė narė pagal šį reglamentą ir nagrinėjamas tarptautinės apsaugos prašymas;
- b) atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijus, tokių kriterijų hierarchiją įvairiais procedūros etapais ir jų trukmę, įskaitant tai, kad pateikus tarptautinės apsaugos prašymą vienoje valstybėje narėje ta valstybė narė gali tapti atsakinga pagal šį reglamentą, net jei tokia atsakomybė nėra pagrįsta tais kriterijais;
- c) asmeninių pokalbį pagal 5 straipsnį ir galimybę pateikti informaciją apie šeimos narių, giminaičių ar kitų asmenų, susijusių šeimos ryšiais, buvimą valstybėse narėse, įskaitant priemones, kuriomis prašytojas gali pateikti tokią informaciją;
- d) galimybę apskusti sprendimą dėl perdavimo ir, atitinkamais atvejais, kreiptis dėl perdavimo sustabdymo;
- e) tai, kad valstybių narių kompetentingos institucijos gali keistis jo duomenimis vien tam, kad įvykdytų iš šio reglamento kylančias savo pareigas;
- f) teisę gauti su juo susijusius duomenis ir teisę prašyti, kad tokie duomenys, jei jie netikslūs, būtų ištaisyti arba, jei jie neteisėtai tvarkomi, būtų ištrinti, taip pat naudojimosi tomis teisėmis tvarką, įskaitant 35 straipsnyje nurodytų institucijų ir nacionalinių duomenų apsaugos institucijų, atsakingų už skundų dėl asmens duomenų apsaugos nagrinėjimą, kontaktinius duomenis.

2. 1 dalyje nurodyta informacija pateikiama raštu ta kalba, kurią prašytojas supranta arba, kaip pagrįstai manoma, turi suprasti. Valstybės narės tam pasitelkia pagal 3 dalį parengtą bendrą atmintinę.

Kai reikia, kad prašytojas gerai suprastų, informacija taip pat pateikiama žodžiu, pavyzdžiui, siejant su asmeniniu pokalbiu, kaip nurodyta 5 straipsnyje.

3. [Europos] Komisija, priimdama įgyvendinimo aktus, parengia bendrą atmintinę, taip pat specialią atmintinę nelydimiems nepilnamečiams, kurioje išdėstoma bent jau šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija. Šioje bendroje atmintinėje taip pat pateikiama informacija apie [reglamento „Eurodac“] taikymą ir visų pirma išdėstomas tikslas, kuriuo prašytojo duomenys gali būti tvarkomi „Eurodac“ sistemoje. Bendra atmintinė parengiama taip, kad valstybės narės galėtų ją papildyti kita valstybei narei konkrečiai taikytina informacija. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis šio reglamento 44 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.“

8 To paties reglamento 5 straipsnyje „Asmeninis pokalbis“ įtvirtinta:

„1. Siekiant palengvinti atsakingos valstybės narės nustatymo procesą, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą atliekanti valstybė narė surengia asmeninį pokalbį su prašytoju. Pokalbis taip pat sudaro sąlygas tinkamai suprasti prašytojui pagal 4 straipsnį pateiktą informaciją.

2. Asmeninis pokalbis gali būti nerengiamas, jei:

a) prašytojas pasislėpė; arba

b) gavęs 4 straipsnyje nurodytą informaciją, prašytojas kitomis priemonėmis jau pateikė informaciją, reikalingą atsakingai valstybei narei nustatyti. Pokalbio nerengianti valstybė narė suteikia prašytojui galimybę pateikti visą papildomą informaciją, reikalingą norint teisingai nustatyti atsakingą valstybę narę, prieš priimant sprendimą dėl prašytojo perdavimo atsakingai valstybei narei pagal 26 straipsnio 1 dalį.

3. Asmeninis pokalbis vyksta tinkamu laiku ir bet kuriuo atveju prieš priimant sprendimą dėl prašytojo perdavimo atsakingai valstybei narei pagal 26 straipsnio 1 dalį.

4. Asmeninis pokalbis vedamas kalba, kurią prašytojas supranta arba, kaip pagrįstai manoma, turi suprasti, ir kuria jis gali bendrauti. Prireikus valstybės narės pasitelkia vertėją žodžiu, galintį užtikrinti tinkamą prašytojo ir asmens, vedančio pokalbį, bendravimą.

5. Asmeninis pokalbis vyksta tinkamą konfidencialumą užtikrinančiomis sąlygomis. Pokalbį veda pagal nacionalinę teisę kompetentingas asmuo.

6. Asmeninį pokalbį vedanti valstybė narė parengia jo rašytinę santrauką, kurioje išdėstoma bent svarbiausia prašytojo per pokalbį pateikta informacija. Ši santrauka gali būti parengiama ataskaitos forma arba naudojant standartinę formą. Valstybė narė užtikrina, kad prašytojas ir (arba) prašytoją atstovaujantis jo teisės konsultantas ar kitas patarėjas turėtų galimybę laiku susipažinti su ta santrauka.“

9 Reglamento „Dublinas III“ 7 straipsnio 3 dalyje nustatyta:

„Siekdamos taikyti 8, 10 ir 16 straipsniuose nurodytus kriterijus, valstybės narės atsižvelgia į visus turimus įrodymus apie tai, kad valstybės narės teritorijoje yra prašytojo šeimos narių, giminaičių ar bet kokių kitų asmenų, susijusių šeimos ryšiais, jeigu tokių duomenų pateikiama iki to laiko, kol kita valstybė narė atitinkamai pagal 22 ir 25 straipsnius priima prašymą perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį, ir jei dėl ankstesnių prašytojo tarptautinės apsaugos prašymų dar nebuvo priimtas pirmas sprendimas iš esmės.“

10 Šio reglamento 17 straipsnio „Diskrecinės išlygos“ 1 dalyje numatyta:

„Nukrypdama nuo 3 straipsnio 1 dalies, kiekviena valstybė narė gali nuspręsti nagrinėti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės jai pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą net tada, kai ji pagal šiame reglamente nustatytus kriterijus neatsako už tokį nagrinėjimą.

Valstybė narė, kuri nusprendžia nagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą pagal šią dalį, tampa atsakinga valstybe nare ir prisiima su ta atsakomybe susijusias pareigas. Prireikus, naudodamasi „DubliNet“ elektroninių ryšių tinklu, sukurtu pagal [2003 m. rugsėjo 2 d. Tarybos] reglamento (EB) Nr. 1560/2003 [nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės

narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus, taikymo taisykles (OL L 222, 2003, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 200)] 18 straipsnį, jį apie tai praneša anksčiau buvusiai atsakingai [atsakinga] valstybei narei, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą atliekančiai valstybei narei arba valstybei narei, kurios buvo prašoma perimti prašytoją savo žinion arba jį atsiimti.

Valstybė narė, kuri tampa atsakinga pagal šią dalį, nedelsdama tai nurodo sistemoje „Eurodac“ pagal [reglamentą „Eurodac“], pridėdama datą, kai buvo priimtas sprendimas nagrinėti prašymą.“

11 Minėto reglamento 18 straipsnyje „Atsakingos valstybės narės pareigos“ numatyta:

„1. Pagal šį reglamentą atsakinga valstybė narė įpareigojama:

- a) 21, 22 ir 29 straipsniuose nustatytais sąlygomis perimti savo žinion prašytoją, prašymą pateikusį kitoje valstybėje narėje;
- b) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytais sąlygomis atsiimti prašytoją, kurio prašymas yra nagrinėjamas ir kuris paprašė tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje;
- c) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytais sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, atsiėmusį nagrinėjamą prašymą ir paprašiusį tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba esantį kitos valstybės narės teritorijoje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento;
- d) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytais sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, kurio prašymas buvo atmestas ir kuris paprašė apsaugos kitoje valstybėje narėje arba kuris be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje.

2. Į 1 dalies a ir b punktų taikymo sritį patenkančiais atvejais atsakinga valstybė narė nagrinėja prašytojo tarptautinės apsaugos prašymą arba užbaigia jo nagrinėjimą.

Į 1 dalies c punkto taikymo sritį patenkančiais atvejais, kai atsakinga valstybė narė nutraukė prašymo nagrinėjimą prašytojui atsiėmus prašymą prieš priimant pirmosios instancijos sprendimą iš esmės, ta valstybė narė užtikrina, kad prašytojas turėtų teisę paprašyti, kad būtų baigtas jo pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimas, arba pateikti naują tarptautinės apsaugos prašymą, kuris nėra laikomas vėlesniu prašymu, kaip numatyta [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos] direktyvoje 2013/32/ES [dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60; toliau – „Procedūrų“ direktyva)]. Tokiais atvejais valstybės narės užtikrina, kad būtų užbaigtas prašymo nagrinėjimas.

Į 1 dalies d punkto taikymo sritį patenkančiais atvejais, kai prašymas buvo atmestas tik pirmojoje instancijoje, atsakinga valstybė narė užtikrina, kad atitinkamas asmuo turėtų arba būtų turėjęs galimybę pasinaudoti veiksminga teisės gynimo priemone pagal [„Procedūrų“ direktyvos] 46 straipsnį.“

12 To paties reglamento 19 straipsnyje „Atsakomybės perleidimas“ nustatyta:

„1. Jei valstybė narė prašytojui išduoda teisę gyventi šalyje patvirtinantį dokumentą, tai valstybei narei pereina 18 straipsnio 1 dalyje nurodytos pareigos.

2. 18 straipsnio 1 dalies c arba d punktuose nurodytos pareigos nebetaikomos, kai atsakinga valstybė narė, paprašyta perimti žinion arba atsiimti prašytoją arba kitą 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytą asmenį, gali nustatyti, kad atitinkamas asmuo ne trumpiau kaip tris mėnesius yra išvykęs iš valstybių narių teritorijos, išskyrus atvejus, kai tas asmuo turi atsakingos valstybės narės išduotą galiojantį teisę gyventi šalyje patvirtinantį dokumentą.

Prašymas, pateiktas pasibaigus pirmoje pastraipoje nurodytam nebuvimo laikotarpiui, laikomas nauju prašymu, dėl kurio pradedama nauja atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra.

3. 18 straipsnio 1 dalies c ir d punktuose nustatytos pareigos nebetaikomos, kai atsakinga valstybė, paprašyta atsiimti prašytoją arba kitą asmenį, kaip nurodyta 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte, gali nustatyti, kad atitinkamas asmuo išvyko iš valstybių narių teritorijos pagal sprendimą dėl gražinimo arba išsiuntimo, kurį ji priėmė atsiėmus arba atmetus prašymą.

Po to, kai įvyksta faktinis išsiuntimas, pateiktas prašymas laikomas nauju prašymu, dėl kurio pradedama nauja atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra.“

- 13 Reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnyje „Procedūros pradžia“, esančiame VI skyriaus „Perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros“ I skirsnyje „Procedūros pradžia“, nustatyta:

„1. Atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra prasideda, kai tik valstybei narei pirmą kartą pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas.

2. Tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, kai į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas patenka užpildyta prašytojo pateikta prašymo forma arba valdžios institucijų parengtas pranešimas. Tais atvejais, kai tarptautinės apsaugos paprašoma ne raštu, laiko tarpas tarp ketinimo pareiškimo ir pranešimo parengimo turėtų būti kuo trumpesnis.

<...>

5. Prašytoją, kuris atsakingos valstybės narės nustatymo metu atsiėmė pirmąjį kitoje valstybėje narėje pateiktą prašymą, yra kitoje valstybėje narėje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento arba kuris joje pateikia tarptautinės apsaugos prašymą, laikydamosi 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytų sąlygų, atsiima valstybė narė, kuriai tas tarptautinės apsaugos prašymas buvo pateiktas pirmiausiai, kad būtų baigta atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra.

<...>“

- 14 Šio reglamento 21 straipsnio „Prašymo perimti savo žinion pateikimas“ 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Jei valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, mano, kad už to prašymo nagrinėjimą yra atsakinga kita valstybė narė, ji gali kuo skubiau ir jokia būdu ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo to prašymo pateikimo, kaip apibrėžta 20 straipsnio 2 dalyje, dienos paprašyti, kad ta kita valstybė narė perimtų prašytoją savo žinion.“

- 15 Šio reglamento 23 straipsnyje „Prašymo atsiimti pateikimas, kai prašančiojoje valstybėje narėje pateikiamas naujas prašymas“ numatyta:

„1. Kai valstybė narė, kurioje 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punkte nurodytas asmuo pateikė naują tarptautinės apsaugos prašymą, mano, kad kita valstybė narė atsakinga pagal 20 straipsnio 5 dalį ir 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punktus, ji gali paprašyti tos kitos valstybės narės tą asmenį atsiimti.

<...>

3. Kai prašymas atsiimti nepateikiamas per 2 dalyje nustatytus laikotarpius, atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei narei, kurioje pateiktas tas naujas prašymas.“

- 16 To paties reglamento 24 straipsnio „Prašymo atsiimti pateikimas, kai prašančiojoje valstybėje narėje nepateikiamas naujas prašymas“ 1 dalyje nustatyta:

„Kai valstybė narė, kurios teritorijoje 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punkte nurodytas asmuo yra be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento ir kurioje nepateiktas naujas tarptautinės apsaugos prašymas, mano, kad kita valstybė narė atsakinga pagal 20 straipsnio 5 dalį ir 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punktus, ji gali paprašyti tos kitos valstybės narės tą asmenį atsiimti.“

- 17 Reglamento „Dublinas III“ VI skyriaus IV skirsnyje „Procedūrinės garantijos“ esančiame 26 straipsnyje „Pranešimas apie sprendimą dėl perdavimo“ numatyta:

„1. Jei prašoma valstybė narė sutinka prašytoją arba kitą 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytą asmenį perimti savo žinion arba atsiimti, prašančioji valstybė narė praneša atitinkamam asmeniui apie sprendimą perduoti jį atsakingai valstybei narei ir atitinkamais atvejais jo tarptautinės apsaugos prašymo nenagrinėjimą. Jei atitinkamam asmeniui atstovauja teisės konsultantas arba kitas patarėjas, valstybės narės gali nuspręsti apie sprendimą pranešti tokiam teisės konsultantui arba kitam patarėjui, o ne atitinkamam asmeniui ir atitinkamais atvejais apie sprendimą pranešti atitinkamam asmeniui.

2. 1 dalyje nurodytame sprendime taip pat nurodoma informacija, kokiomis teisės gynimo priemonėmis galima naudotis, įskaitant teisę atitinkamais atvejais kreiptis dėl sprendimo vykdymo sustabdymo, ir informacija apie pasinaudojimui tokiomis teisės gynimo priemonėmis ir perdavimo vykdymui taikomus terminus, ir prireikus pateikiama informacija apie tai, kur ir kada atitinkamas asmuo turėtų atvykti, jei tas asmuo į atsakingą valstybę narę keliauja savarankiškai.

Valstybės narės užtikrina, kad informacija apie asmenis arba organizacijas, kurios gali atitinkamam asmeniui suteikti teisinę pagalbą, būtų pateikta atitinkamam asmeniui kartu su 1 dalyje nurodytu sprendimu, jei ta informacija dar nepateikta.

3. Kai atitinkamam asmeniui teisės konsultantas ar kitas patarėjas pagalbos neteikia ar neatstovauja, valstybės narės jį informuoja apie pagrindinius sprendimo elementus, kuriuose visada turi būti pateikta informacija apie galimas teisės gynimo priemones ir apie pasinaudojimui tokiomis teisės gynimo priemonėmis taikomus terminus tokia kalba, kurią tas atitinkamas asmuo supranta arba galima pagrįstai manyti, kad supranta.“

- 18 Šio reglamento 27 straipsnio „Teisės gynimo priemonės“, esančio tame pačiame IV skirsnyje, 1 dalyje nustatyta:

„Prašytojas arba kitas 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytas asmuo turi teisę į veiksmingą teisės gynimo priemonę ir gali pateikti teismui skundą dėl sprendimo dėl perdavimo faktinių ir teisinių pagrindų arba prašyti jį peržiūrėti.“

- 19 Šio reglamento VI skyriaus VI skirsnio „Perdavimas“ 29 straipsnio „Sąlygos ir terminai“ 2 dalyje nustatyta:

„Tais atvejais, kai perdavimas per šešis mėnesius neįvyksta, atsakinga valstybė narė atleidžiama nuo pareigų atitinkamą asmenį perimti savo žinion arba atsiimti, o atsakomybė pereina prašančiajai valstybei narei. Šis terminas gali būti pratęstas ne ilgiau kaip iki vienerių metų, jei perdavimas negalėjo įvykti dėl atitinkamo asmens įkalinimo, arba ne ilgiau kaip iki aštuoniolikos mėnesių, jei atitinkamas asmuo slapstosi.“

„Procedūrų“ direktyva

- 20 „Procedūrų“ direktyvos II skyrius „Pagrindiniai principai ir garantijos“ apima, be kita ko, 9 straipsnį „Teisė likti valstybėje narėje prašymo nagrinėjimo metu“; šio straipsnio 3 dalyje numatyta:

„Valstybė narė pagal 2 dalį gali išduoti prašytoją trečiajai šaliai, tik jeigu kompetentingos institucijos yra įsitikinusios, kad priėmus sprendimą dėl išdavimo asmuo nebus tiesiogiai arba netiesiogiai grąžintas pažeidžiant tos valstybės narės tarptautinius įsipareigojimus ir įsipareigojimus [Europos] Sąjungai.“

- 21 „Procedūrų“ direktyvos 14 straipsnyje „Asmeninis pokalbis“ nurodyta:

„1. Prieš sprendžiančiajai institucijai priimant sprendimą, prašytojui suteikiama galimybė atvykti asmeninio pokalbio dėl tarptautinės apsaugos prašymo su asmeniu, pagal nacionalinę teisę kompetentingu vykdyti tokius pokalbius. Asmeninius pokalbius dėl tarptautinės apsaugos prašymo esmės vykdo sprendžiančiosios institucijos darbuotojai. Ši pastraipa nedaro poveikio 42 straipsnio 2 dalies b punktui.“

Kai dėl daugelio trečiosios šalies piliečių arba asmenų be pilietybės vienu metu pateiktų tarptautinės apsaugos prašymų sprendžiančioji institucija praktiškai negali laiku surengti pokalbių dėl kiekvieno prašymo esmės, valstybės narės gali numatyti, kad rengiant tokius pokalbius laikinai dalyvautų kitos institucijos darbuotojai. Tokiais atvejais tos kitos institucijos darbuotojams iš anksto surengiami atitinkami mokymai <...>

<...>

2. Asmeninio pokalbio dėl prašymo esmės gali nebūti, kai:

- a) sprendžiančioji institucija gali priimti teigiamą sprendimą dėl pabėgėlio statuso remdamasi turimais įrodymais; arba

b) sprendžiančioji institucija mano, kad prašytojas nėra tinkamas pokalbiui arba su juo negalima kalbėtis dėl ilgalaikių nuo jo nepriklausančių aplinkybių. Jeigu kyla abejonių, sprendžiančioji institucija konsultuojasi su medicinos specialistu, kad nustatytų, ar prašytojo būklė, dėl kurios jis nėra tinkamas pokalbiui arba su juo negalima kalbėtis, yra laikina, ar ilgalaikio pobūdžio.

Kai asmeninis pokalbis nevykdomas pagal b punktą arba, kai taikytina, su išlaikomu asmeniu, dedamos pagrįstos pastangos leisti prašytojui arba išlaikomam asmeniui pateikti papildomą informaciją.

3. Tai, kad asmeninis pokalbis nevykdomas pagal šį straipsnį, netrukdo sprendžiančiajai institucijai priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo.

4. Tai, kad asmeninis pokalbis nevykdomas pagal 2 dalies b punktą, neigiamai nepaveikia sprendžiančiosios institucijos sprendimo.

5. Nepriklausomai nuo 28 straipsnio 1 dalies, valstybės narės, sprendžiamos dėl tarptautinės apsaugos prašymo, gali atsižvelgti į tą faktą, kad prašytojas neatvyko asmeninio pokalbio, nebent jis turėjo pateisinamų priežasčių neatvykti.“

22 Šios direktyvos 15 straipsnyje „Asmeniniam pokalbiui taikomi reikalavimai“ nustatyta:

„1. Asmeninis pokalbis paprastai vyksta nedalyvaujant šeimos nariams, išskyrus atvejus, kai sprendžiančioji institucija mano, kad tinkamam nagrinėjimui reikia, kad dalyvautų kiti šeimos nariai.

2. Asmeninis pokalbis vyksta sąlygomis, kuriomis užtikrinamas tinkamas konfidencialumas.

3. Valstybės narės imasi atitinkamų veiksmų, kad užtikrintų, jog asmeniniai pokalbiai vyktų tokiomis sąlygomis, kuriomis prašytojai galėtų išsamiai išdėstyti savo prašymo priežastis. Tuo tikslu valstybės narės:

a) užtikrina, kad pokalbį vykdančio asmens būtų kompetentingas atsižvelgti į prašymo asmenines ir bendrąsias aplinkybes, įskaitant prašytojo kultūrinę kilmę, lytį, lytinę orientaciją, lytinę tapatybę ar pažeidžiamumą;

b) kai įmanoma, užtikrina, kad pokalbį su prašytoju vykdytų tos pačios lyties asmuo, jeigu prašytojas to pageidauja, išskyrus atvejus, kai sprendžiančioji institucija turi pagrindo manyti, kad toks prašymas pateikiamas dėl priežasčių, nesusijusių su tuo, kad prašytojui kyla sunkumų išsamiai išdėstyti savo prašymo priežastis;

c) parenka vertėją žodžiu, kuris gali užtikrinti tinkamą prašytojo ir pokalbį vykdančio asmens bendravimą. Bendraujama prašytojo pasirinkta kalba, nebent jis supranta kitą kalbą ir ja gali aiškiai bendrauti. Kai įmanoma, valstybės narės užtikrina tos pačios lyties vertėjo žodžiu paslaugas, jeigu prašytojas to pageidauja, išskyrus atvejus, kai sprendžiančioji institucija turi pagrindo manyti, kad toks prašymas pateikiamas dėl priežasčių, nesusijusių su tuo, kad prašytojui kyla sunkumų išsamiai išdėstyti savo prašymo priežastis;

d) užtikrina, kad pokalbį dėl tarptautinės apsaugos prašymo esmės vykdančio asmens nevilketų kariškio arba teisėsaugos pareigūno uniformos;

e) užtikrina, kad pokalbiai su nepilnamečiais būtų atliekami vaikams tinkamu būdu.

4. Valstybės narės gali numatyti taisykles dėl trečiųjų asmenų dalyvavimo asmeniniame pokalbyje.“

23 Minėtos direktyvos III skyrius „Pirmosios instancijos procedūros“ apima 31–43 straipsnius.

24 Tos pačios direktyvos 33 straipsnio „Nepriimtini prašymai“ 2 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

a) tarptautinę apsaugą suteikė kita valstybė narė;

<...>“

25 „Procedūrų“ direktyvos 34 straipsnio „Specialiosios taisyklės, taikomos pokalbiui dėl priimtumo“ 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Prieš tai, kai sprendžiančioji institucija nusprendžia dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtumo, valstybės narės leidžia prašytojams pateikti savo nuomonę dėl 33 straipsnyje nurodytų priežasčių taikymo jų konkrečioms aplinkybėms. Tuo tikslu valstybės narės surengia asmeninį pokalbį dėl prašymo priimtumo. Valstybės narės gali padaryti išimtį tik pagal 42 straipsnį paskesnio prašymo atveju.“

Reglamentas „Eurodac“

26 Reglamento „Eurodac“ 2 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta:

„Šiame reglamente:

<...>

b) kilmės valstybė narė –

<...>

iii) asmens, kuriam taikoma 17 straipsnio 1 dalis, atžvilgiu – valstybė narė, asmens duomenis perduodanti į centrinę sistemą ir gaunanti lyginimo rezultatus;

<...>“

27 Šio reglamento 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Eurodac sistemą sudaro:

a) kompiuterizuota centrinė pirštų atspaudų duomenų bazė (toliau – centrinė sistema) <...>

<...>“

28 Minėto reglamento 17 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kad patikrintų, ar jos teritorijoje aptiktas nelegaliai esantis trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės yra anksčiau padavęs tarptautinės apsaugos prašymą kitoje valstybėje narėje, valstybė narė gali į centrinę sistemą perduoti bet kokius pirštų atspaudų duomenis, susijusius su pirštų atspaudais, kuriuos ji galėjo būti paėmusi iš bet kurio ne jaunesnio kaip 14 metų trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, kartu su tos valstybės narės naudojamu registracijos numeriu.

Paprastai pagrindas tikrinti, ar trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės yra anksčiau pateikęs tarptautinės apsaugos prašymą kitoje valstybėje narėje, yra tais atvejais, kai:

- a) tas trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės pareiškia, kad jis yra pateikęs tarptautinės apsaugos prašymą, bet nenurodo valstybės narės, kurioje tą prašymą pateikė;
- b) tas trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės neprašo tarptautinės apsaugos, bet prieštarauja jo grąžinimui į kilmės šalį teigdamas, kad ten jam gresia pavojus, arba
- c) tas trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės kitaip siekia, kad nebūtų išsiųstas, atsisakydamas bendradarbiauti nustatant jo tapatybę, visų pirma nepateikdamas jokių asmens dokumentų ar pateikdamas suklastotus dokumentus.“

29 To paties reglamento 29 straipsnyje „Duomenų subjekto teisės“ nustatyta:

„1. Asmenį, kuriam taikom[a] <...> 17 straipsnio 1 dalis, kilmės valstybė narė raštu, o prireikus žodžiu kalba, kurią jis supranta arba kurią, kaip galima pagrįstai manyti, supranta, informuoja apie:

<...>

- b) tikslą, kuriuo jo duomenys bus apdorojami *Eurodac* sistemoje, įskaitant [reglamento „Dublinas III“] tikslų aprašymą, pagal jo 4 straipsnį, ir suprantamą fakto, kad valstybės narės ir Europolis gali naudotis *Eurodac* sistema teisėsaugos tikslais, paaiškinimą vartojant aiškią ir paprastą kalbą;

<...>

2. <...>

Asmeniui, kuriam taikoma 17 straipsnio 1 dalis, šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija teikiama ne vėliau, negu su tuo asmeniu susiję duomenys yra perduodami į centrinę sistemą. Tas įpareigojimas netaikomas tais atvejais, kai teikti tokią informaciją yra neįmanoma arba kai tam reikalinga neproporcingai daug pastangų.

<...>

3. Bendra atmintinė, kurioje būtų nurodyta bent šio straipsnio 1 dalyje ir [reglamento „Dublinas III“] 4 straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija, parengiama laikantis to reglamento 44 straipsnio 2 dalyje nurodytos tvarkos.

Atmintinė turi būti aiški ir paprasta, parengta kalba, kurią atitinkamas asmuo supranta arba kurią, kaip galima pagrįstai manyti, supranta.

Atmintinė parengiama taip, kad valstybės narės galėtų į ją įtraukti papildomą su valstybe nare susijusią informaciją. Ši su valstybe nare susijusi informacija apima bent duomenų subjekto teises, nacionalinių priežiūros institucijų pagalbos galimybę, taip pat duomenų valdytojo ir nacionalinių priežiūros institucijų kontaktinius duomenis.

<...>

30 Reglamento „Eurodac“ 37 straipsnyje „Atsakomybė“ nustatyta:

„1. Kiekvienas asmuo arba kiekviena valstybė narė, patyrę žalą dėl neteisėtos duomenų tvarkymo operacijos ar kokio nors veiksmo, nesuderinamo su šiuo reglamentu, turi teisę iš valstybės narės, atsakingos už tą padarytą žalą, gauti žalos atlyginimą. Ta valstybė narė iš dalies arba visiškai atleidžiama nuo atsakomybės, jei ji įrodo, kad ji nėra atsakinga už įvykį, dėl kurio buvo padaryta ta žala.

<...>

3. Žalos atlyginimo reikalavimus valstybei narei už šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytą žalą reglamentuoja pažeidimu kaltinamos valstybės narės nacionalinės teisės nuostatos.“

Reglamentas Nr. 1560/2003

31 Reglamento Nr. 1560/2003, iš dalies pakeisto 2014 m. sausio 30 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 118/2014 (OL L 39, 2014, p. 1) (toliau – Reglamentas Nr. 1560/2003), 16a straipsnyje „Informacinės atmintinės tarptautinės apsaugos prašytojams“ nustatyta:

„1. X priede pateikiama bendra atmintinė, kurioje visiems tarptautinės apsaugos prašytojams teikiama informacija apie [reglamento „Dublinas III“] nuostatas ir [reglamento „Eurodac“] taikymą.

<...>

4. XIII priede pateikiama informacija trečiųjų šalių piliečiams arba asmenims be pilietybės, kurie, kaip nustatyta, neteisėtai yra valstybėje narėje.“

32 Kaip numatyta šio 16a straipsnio 1 dalyje, Reglamento Nr. 1560/2003 X priede pateikiama reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio 2 ir 3 dalyse ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 3 dalyje nurodytos bendros informacinės atmintinės pavyzdinė forma (toliau – bendra atmintinė). Šio priedo A dalyje „Informacija apie Dublino reglamentą tarptautinės apsaugos prašytojams pagal [reglamento „Dublinas III“] 4 straipsnį“ pateikti tam tikri paaiškinimai, susiję su atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra ir jos konkrečiu taikymu, taip pat su reglamento „Eurodac“ taikymu, informacija apie atitinkamo asmens teises, kartu – įvairios rekomendacijos ir prašymai, skirti sklandžiai šios procedūros eigai užtikrinti. Šios A dalies pabaigoje yra langelis ir su juo susijusi išnaša; juose nurodyta:

„Jei manysime, kad už jūsų prašymo nagrinėjimą gali būti atsakinga kita šalis, gausite išsamesnės informacijos apie tą procedūrą ir kokį ji daro poveikį jums ir jūsų teisėms ⁽¹⁾.“

<...>

(¹) Pateikiama informacija, numatyta šio priedo B dalyje.“

- 33 Minėto priedo B dalyje „Dublino procedūra. Informacija tarptautinės apsaugos prašytojams, kuriems taikoma Dublino procedūra pagal [reglamento „Dublinas III“] 4 straipsnį“ yra bendros atmintinės, pateikiamos atitinkamam asmeniui, kai kompetentingos nacionalinės institucijos turi pagrindo manyti, kad už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą gali būti atsakinga kita valstybė narė, pavyzdinė forma. Joje konkrečiau paašškinta šiuo atveju taikytina procedūra, taip pat pateikta informacija apie atitinkamo asmens teises, įvairios rekomendacijos ir prašymai, skirti sklandžiai šios procedūros eigai užtikrinti. Šios B dalies tekste pateikta tokia pastaba ir su ja susijusi išnaša:

„– kitoje [valstybėje narėje] buvo paimti jūsų pirštų atspaudai (ir išsaugoti Europos duomenų bazėje *Eurodac* (¹));

<...>

(¹) Daugiau informacijos apie *Eurodac* pateikiama A dalyje, skyriuje „Kodėl manęs prašoma leisti paimti pirštų atspaudus?“

- 34 Reglamento Nr. 1560/2003 XIII priede numatyta „Trečiųjų šalių piliečiams arba asmenims be pilietybės, kurie, kaip nustatyta, neteisėtai yra valstybėje narėje, teikiamos informacijos pagal [reglamento „Eurodac“] 29 straipsnio 3 dalį“ pavyzdinė forma. Šiame priede pateiktos, be kita ko, tokios pastabos ir tokia išnaša:

„Jeigu nustatyta, kad neteisėtai esate <...> [valstybėje narėje], valdžios institucijos gali paimti jūsų pirštų atspaudus ir perduoti juos į pirštų atspaudų duomenų bazę *Eurodac*. Tai daroma tik siekiant patikrinti, ar esate anksčiau prašęs prieglobsčio. Jūsų pirštų atspaudų duomenys nebus įtraukiami į *Eurodac* duomenų bazę, bet jeigu anksčiau esate prašęs prieglobsčio kitoje šalyje, galite būti išsiųstas atgal į tą šalį.

<...>

Jeigu valdžios institucijos mano, kad galbūt prašėte tarptautinės apsaugos kitoje šalyje, kuri gali būti atsakinga už to prašymo nagrinėjimą, jums bus suteikta išsami informacija apie tolesnę procedūrą ir kokį poveikį tai turės jūsų teisėms (²)

<...>

(²) Suteikta informacija atitinka nustatytą X priedo B dalyje.

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

Byla C-228/21

- 35 CZA pateikė tarptautinės apsaugos prašymą Italijoje. Atlikusi patikrinimą Italijos Respublika pateikė Slovėnijos Respublikai, t. y. valstybei narei, kurioje CZA anksčiau jau buvo pateikęs pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą, prašymą atsiimti jį pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies b punktą; šiam atsiėmimui buvo pritarta 2018 m. balandžio 16 d.
- 36 CZA apskundė sprendimą jį perduoti *Tribunale di Catanzaro* (Katancaro teismas, Italija); tas teismas minėtą sprendimą panaikino, motyvuodamas tuo, kad nebuvo laikomasi reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje nustatytos pareigos pateikti informaciją.
- 37 Vidaus reikalų ministerija, remdamasi neteisingu reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio taikymu, apskundė tą sprendimą *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija), t. y. byloje C-228/21 prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.
- 38 Būtent tokiomis aplinkybėmis *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar [reglamento „Dublinas III“] 4 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal [šio] reglamento 27 straipsnį pateikiant skundą dėl valstybės narės priimto sprendimo dėl perdavimo, vadovaujantis [minėto] reglamento 26 straipsnyje nustatyta tvarka ir atsižvelgiant į [to paties] reglamento 18 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą pareigą atsiimti prašytoją, galima remtis tik tuo, kad sprendimą dėl perdavimo priėmusi valstybė narė nepateikė [reglamento „Dublinas III“] 4 straipsnio 2 dalyje numatytos atmintinės?
2. Ar [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnis, siejamas su to paties reglamento 18 ir 19 konstatuojamosiomis dalimis ir 4 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad, nustačius [minėto reglamento] 4 straipsnyje nustatytų pareigų pažeidimą, veiksminga teisių gynimo priemonė reiškia, kad teismas privalo priimti sprendimą, kuriuo panaikinamas sprendimas dėl perdavimo?
3. Jei į antrąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai, ar [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnis, siejamas su to paties reglamento 18 ir 19 konstatuojamosiomis dalimis ir 4 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad, nustačius [minėto reglamento] 4 straipsnyje numatytų pareigų pažeidimą, veiksminga teisių gynimo priemonė reiškia, kad teismas, atsižvelgdamas į pareiškėjo nurodytas aplinkybes, privalo patikrinti šio pažeidimo reikšmingumą ir gali patvirtinti sprendimą dėl perdavimo visais atvejais, kai nenustato priešasčių priimti kitokį sprendimą dėl perdavimo?“

Byla C-254/21

- 39 DG, kuris teigia esąs Afganistano pilietis, pateikė Švedijoje tarptautinės apsaugos prašymą; jis buvo galutinai atmestas.

- 40 Tuo metu DG atvyko į Italiją ir ten pateikė antrą tarptautinės apsaugos prašymą. Patikrinusi „Eurodac“ duomenų bazę Italijos Respublika pateikė Švedijos Karalystei prašymą atsiimti DG pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio d punktą; Švedijos Karalystė šiam prašymui pritarė, todėl Italijos Respublika priėmė sprendimą dėl perdavimo.
- 41 DG, remdamasis tuo, kad pažeistas Chartijos 4 straipsnis ir reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalis, apskundė šį sprendimą dėl perdavimo *Tribunale di Roma* (Romos teismas, Italija), t. y. byloje C-254/21 prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.
- 42 DG teigimu, Švedijos Karalystė atmetė jo tarptautinės apsaugos prašymą neįvertinusi bendros nesirenkamojo smurto padėties Afganistane. Dėl Italijos Respublikos sprendimo jį perduoti pažeidžiamas Chartijos 4 straipsnis, nes dėl tokio sprendimo DG gresia „netiesioginis grąžinimas“ į Afganistaną, t. y. į trečiąją šalį, kurioje jam grėstų nežmoniškas ir žeminamas elgesys, per Švedijos Karalystę. Todėl DG prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo prašo pripažinti, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalį Italijos Respublika yra atsakinga už jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą.
- 43 Vidaus reikalų ministerija ginčija šio prašymo pagrįstumą. Tarptautinės apsaugos prašymą gali nagrinėti tik viena valstybė narė, šiuo atveju Švedijos Karalystė. Reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalis taikoma tik šeimos susijungimo atvejais arba atvejais, pateisinamais tam tikromis humanitarinėmis ir geranoriškomis priežastimis.
- 44 Būtent tokiomis aplinkybėmis *Tribunale di Roma* (Romos teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
1. Ar teisė į veiksmingą teisinę gynybą, kaip ji suprantama pagal [Chartijos] 47 straipsnį, reiškia, kad pagal Chartijos 4 ir 19 straipsnius pagrindinės bylos aplinkybėmis taip pat suteikiama apsauga nuo netiesioginio grąžinimo po perdavimo į Sąjungos valstybę narę, kurios taikoma procedūra neturi sisteminių trūkumų, kaip tai suprantama pagal [reglamento „Dublinas III“] 3 straipsnio 2 dalį (kai nėra kitų pagal III ir IV skyriuose nustatytus kriterijus atsakingų valstybių narių), ir kuri jau išnagrinėjo ir atmetė pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą?
 2. Ar valstybės narės, kurioje buvo pateiktas antrasis tarptautinės apsaugos prašymas, teismas, kuriam pateiktas skundas pagal [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnį – ir kuris dėl to turi jurisdikciją vertinti perdavimą Sąjungos viduje, bet ne priimti sprendimą dėl apsaugos prašymo, – turi įvertinti netiesioginio grąžinimo į trečiąją valstybę narę riziką, kai valstybė narė, kurioje buvo pateiktas pirmasis tarptautinės apsaugos prašymas, kitaip įvertino sąvoką „vidaus apsauga“, kaip ji suprantama pagal [Direktyvos 2011/95] 8 straipsnį?
 3. Ar netiesioginio grąžinimo rizikos vertinimas dėl skirtingo „vidaus apsaugos“ poreikio aiškinimo dviejose valstybėse narėse yra suderinamas su [reglamento „Dublinas III“] 3 straipsnio 1 dalimi <...> ir bendru draudimu trečiųjų šalių piliečiams spręsti, kurioje [valstybėje narėje] pateikti tarptautinės apsaugos prašymai?
 4. Jeigu į pirmuosius klausimus būtų atsakyta teigiamai:

- a) ar valstybės, kurioje prašytojas pateikė antrąją tarptautinės apsaugos prašymą po to, kai buvo atmestas pirmasis prašymas, teismui atlikus netiesioginio grąžinimo rizikos buvimo vertinimą privaloma taikyti [reglamento „Dublinas III“] 17 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą „diskrecinę išlygą“?
- b) kokiais kriterijais, be tų, kurie nurodyti [reglamento „Dublinas III“] III ir IV skyriuose, turi vadovautis teismas, į kurį kreiptasi pagal reglamento 27 straipsnį, siekdamas įvertinti netiesioginio grąžinimo riziką, atsižvelgiant į tai, kad šalyje, kuri išnagrino pirmąją tarptautinės apsaugos prašymą, šios rizikos galimybė jau buvo atmesta?“

Byla C-297/21

- 45 XXX.XX, kuris teigia esąs Afganistano pilietis, pateikė Vokietijoje tarptautinės apsaugos prašymą; jis buvo galutinai atmestas, o vėliau buvo priimtas galutinis sprendimas dėl išsiuntimo.
- 46 Tuo metu XXX.XX atvyko į Italiją ir ten pateikė antrą tarptautinės apsaugos prašymą. Patikrinusi „Eurodac“ duomenų bazę, Italijos Respublika pateikė Vokietijos Federacinei Respublikai prašymą atsiimti XXX.XX pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio d punktą; Vokietijos Federacinė Respublika šiam prašymui pritarė, todėl Italijos Respublika priėmė sprendimą dėl perdavimo.
- 47 XXX.XX, remdamasis tuo, kad pažeistas Chartijos 4 straipsnis, reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 2 dalis ir 17 straipsnio 1 dalis, apskundė šį sprendimą dėl perdavimo *Tribunale Firenze* (Florencijos teismas, Italija), t. y. byloje C-297/21 prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.
- 48 XXX.XX teigimu, Italijos Respublika atmetė jo prašymą neįvertinusi bendros nesirenkamojo smurto padėties Afganistane. Dėl minėto sprendimo perduoti pažeidžiamas Chartijos 4 straipsnis, nes dėl tokio sprendimo XXX.XX gresia „netiesioginis grąžinimas“, t. y. atsižvelgdama į tokį sprendimą Vokietijos Federacinė Respublika gali būti priversta grąžinti jį į Afganistaną. Dėl šių priežasčių XXX.XX prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo prašo panaikinti dėl jo priimtą sprendimą dėl perdavimo ir taikyti jam reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalį.
- 49 Vidaus reikalų ministerija ginčija šio prašymo pagrįstumą. Tarptautinės apsaugos prašymą gali nagrinėti tik viena valstybė narė, šiuo atveju – Vokietijos Federacinė Respublika. Procedūra, pradėta apskundus pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnį priimtą sprendimą dėl perdavimo, siekiama ne dar kartą įvertinti riziką, susijusią su galimu „grąžinimu“ į kilmės šalį, o įvertinti sprendimo dėl perdavimo Vokietijai teisėtumą, nes ši valstybė narė privalo laikytis absoliutaus draudimo grąžinti XXX.XX į trečiąją šalį, kurioje su juo galėtų būti nežmoniška ir žeminamai elgiama.
- 50 Šiomis aplinkybėmis *Tribunale di Firenze* (Florencijos teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar [reglamento „Dublinas III“] 17 straipsnio 1 dalis, atsižvelgiant į Chartijos 19 ir 47 straipsnius ir [šio reglamento] 27 straipsnį, turi būti aiškinama taip, kad valstybės narės teismas, kuriame pateiktas skundas dėl [Vidaus reikalų ministerijos] sprendimo, gali pripažinti valstybės narės, kuri turi vykdyti prašytojo perdavimą pagal [to reglamento] 18 straipsnio 1 dalies d punktą, atsakomybę dėl tarptautinės apsaugos prašymo

nagrinėjimo, kai nustato, kad atsakingoje valstybėje narėje esama rizikos, jog dėl prašytojo grąžinimo į jo kilmės šalį, kurioje iškilęs grėsmė jo gyvybei arba pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, bus pažeistas negrąžinimo principas?

2. Papildomai, ar [reglamento „Dublinas III“] 3 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama laikantis [Chartijos] 19 ir 47 straipsnių ir [šio reglamento] 27 straipsnio, t. y. taip, kad teismas gali pripažinti valstybę, kuri turi atlikti prašytojo perdavimą pagal šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies d punktą, atsakinga dėl tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo, jeigu nustatoma, kad:
- atsakingoje valstybėje narėje kiltų grėsmė, kad dėl prašytojo grąžinimo į jo kilmės šalį, kurioje iškilęs grėsmė jo gyvybei arba pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, bus pažeistas negrąžinimo principas;
 - neįmanoma prašytojo perduoti kitai valstybei narei, paskirtai remiantis [reglamento „Dublinas III“] III skyriuje įtvirtintais kriterijais?“

Byla C-315/21

51. Pakistane gimęs PP pateikė tarptautinės apsaugos prašymą Vokietijoje.
52. Paskui PP atvyko į Italiją ir ten pateikė antrą tarptautinės apsaugos prašymą. Patikrinusi „Eurodac“ duomenų bazę Italijos Respublika pateikė Vokietijos Federacinei Respublikai prašymą atsiimti PP pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio b punktą; Vokietijos Federacinė Respublika pritarė šiam prašymui, kaip pateiktam pagal to paties reglamento 18 straipsnio 1 dalies d punktą, todėl Italijos Respublika priėmė sprendimą dėl perdavimo.
53. PP *Tribunale di Milano* (Milano teismas, Italija), t. y. byloje C-315/21 prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo, paprašė panaikinti šį sprendimą dėl perdavimo, motyvuodamas tuo, kad, pirma, pažeista jo teisė į informaciją pagal reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnį ir, antra, dėl šio sprendimo jam neteisėtai kyla „netiesioginio grąžinimo“ per Vokietijos Federacinę Respubliką į Pakistaną rizika.
54. Vidaus reikalų ministerija ginčija šių teiginių pagrįstumą. Pirma, ji pateikė įrodymų, kad buvo surengtas reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje nurodytas asmeninis pokalbis, antra, iš *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas) jurisprudencijos matyti, kad šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neturi jurisdikcijos nei konstatuoti formalių pažeidimų, susijusių su reglamento „Dublinas III“ nesilaikymu, nei nagrinėti PP situacijos iš esmės, nes šį nagrinėjimą turi atlikti atsakinga pripažinta valstybė narė, t. y. Vokietijos Federacinė Respublika. Be to, reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio nesilaikymo nepakanka, kad sprendimas dėl PP perdavimo būtų pripažintas negaliojančiu, jeigu PP teisėms nekyla konkrečios grėsmės.
55. Dėl „netiesioginio grąžinimo“ rizikos Vidaus reikalų ministerija teigia, kad turėtų būti laikoma, jog reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalies paskutinės pastraipos, pagal kurią atsakinga valstybė narė turi užtikrinti, kad atitinkamas asmuo turėtų arba būtų turėjęs galimybę pasinaudoti veiksminga teisių gynimo priemone, laikomasi visose valstybėse narėse, nes ši pareiga kyla iš tiesiogiai taikomo Sąjungos reglamento. Be to, yra garantuojamas 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašytoje ir 1954 m. balandžio 22 d. įsigaliojusioje Konvencijoje dėl pabėgėlių statuso (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 t., p. 150, 1954 m., Nr. 2545 (1954)), kurią ratifikavo visos valstybės narės, įtvirtintas bendrasis negrąžinimo principas. Taigi, atsižvelgiant į tarpusavio

pasitikėjimą, kuriuo turi būti grindžiami valstybių narių santykiai, vienos valstybės narės teismai negali tikrinti, ar kitoje valstybėje narėje, kuri paskirta atsakinga valstybe nare, užtikrinama galimybė apskusti sprendimą atmesti tarptautinės apsaugos prašymą.

56 Tokiomis aplinkybėmis *Tribunale di Milano* (Milano teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar [reglamento „Dublinas III“] 4 ir 5 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad jų pažeidimas savaime lemia ginčijamo akto neteisėtumą, kaip tai suprantama pagal [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnį, neatsižvelgiant į konkrečias šio pažeidimo pasekmes ginčijamo akto turiniui ir atsakingos valstybės narės nustatymui?
2. Ar [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnis, siejamas su 18 straipsnio 1 dalies a punktu arba su [reglamento „Dublinas III“] 18 straipsnio [1] dalies b–d punktais ir 20 straipsnio 5 dalimi, turi būti aiškinamas taip, kad jame nustatyti skirtingi skundo dalykai, įvairūs motyvai, kuriais gali būti remiamasi nagrinėjant skundą teisme, ir įvairūs pareigos suteikti informaciją ir surengti asmeninį pokalbį, kaip tai suprantama pagal [reglamento „Dublinas III“] 4 ir 5 straipsnius, pažeidimo pagrindai?
3. Jeigu atsakymas į [antrąjį] klausimą teigiamas: ar [reglamento „Dublinas III“] 4 ir 5 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad juose numatytos informavimo garantijos egzistuoja tik 18 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytu atveju, o ne ir per atsiėmimo procedūrą, ar jie turi būti aiškinami taip, kad per šią procedūrą turi būti įvykdyta bent jau pareiga informuoti apie [minėto reglamento] 19 straipsnyje numatytą atsakomybės perleidimą arba apie prieglobsčio procedūros ir prašytojų priėmimo procedūros sisteminius trūkumus, dėl kurių kyla [reglamento „Dublinas III“] 3 straipsnio 2 dalyje numatyta nežmoniško ar žeminamo elgesio grėsmė, kaip tai suprantama pagal [Chartijos] 4 straipsnį?
4. Ar [reglamento „Dublinas III“] 3 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad „prieglobsčio procedūros sisteminiai trūkumai“ apima ir galimas įsiteisėjusių sprendimų atmesti tarptautinės apsaugos prašymą, kuriuos priėmė prieglobsčio prašytoją atsiėmusios valstybės narės teismai, pasekmes, kai teismai, į kurių kreiptasi pagal [to paties reglamento] 27 straipsnį, mano, kad, minėtai valstybei narei sugrąžinus pareiškėją į kilmės šalį, jam kiltų rizika patirti nežmonišką ir žeminamą elgesį, turint omenyje ir tai, kad manoma, jog dar vyksta visuotinis ginkluotas konfliktas, kaip tai suprantama pagal [Direktyvos 2011/95] 15 straipsnio c punktą?“

Byla C-328/21

57 Iš Irako kilęs GE pateikė tarptautinės apsaugos prašymą Suomijoje.

58 Vėliau GE atvyko į Italiją ir ten buvo nustatyta, kad jis šalyje yra neteisėtai. Patikrinusi „Eurodac“ duomenų bazę Italijos Respublika pateikė Suomijos Respublikai prašymą atsiimti GE pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies b punktą; ši valstybė narė pritarė šiam prašymui, kaip pateiktam pagal to paties reglamento 18 straipsnio 1 dalies d punktą, todėl Italijos Respublika priėmė sprendimą dėl perdavimo.

59 GE apskundė šį sprendimą dėl perdavimo *Tribunale di Trieste* (Triesto teismas, Italija), t. y. byloje C-328/21 prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Grįsdamas savo skundą GE teigė, kad dėl minėto sprendimo dėl perdavimo pažeidžiama reglamento

„Dublinas III“ 3 straipsnio 2 dalis, negražinimo principas, reglamento „Eurodac“ 17 straipsnis, reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnis ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnyje ir reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje numatyta pareiga informuoti.

60 Vidaus reikalų ministerija ginčija šių teiginių pagrįstumą.

61 Šiomis aplinkybėmis *Tribunale di Trieste* (Triesto teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Kokias teises pasekmes numato Europos Sąjungos teisė sprendimams dėl perdavimo pagal [reglamento „Dublinas III“] VI skyriaus III skirsnio [nuostatas], kai valstybė nepateikė [to paties reglamento] 4 straipsnyje ir [reglamento „Eurodac“] 29 straipsnyje numatytos informacijos?

2. Jei dėl sprendimo dėl perdavimo pateikiamas išsamus ir veiksmingas skundas:

a) Ar [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnį reikia aiškinti taip:

- jei asmeniui, kuris atitinka [šio reglamento] 23 straipsnio 1 dalyje numatytas sąlygas, nėra pateikta [minėto reglamento] 4 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta atmintinė, sprendimas dėl perdavimo savaime tampa nepataisomai negaliojantis (ir tai galbūt lemia, kad valstybė narė, kuriai asmuo pateikė naują prašymą, tampa atsakinga už jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą),
- ar taip: pareiškėjas turi teisme įrodyti, kad procedūros rezultatas būtų kitoks, jeigu jis būtų gavęs atmintinę?

b) Ar [reglamento „Dublinas III“] 27 straipsnį reikia aiškinti taip:

- jei asmeniui, kuris atitinka [reglamento „Eurodac“] 24 straipsnio 1 dalyje numatytas sąlygas, nėra pateikta [reglamento „Dublinas III“] 29 straipsnyje numatyta atmintinė, sprendimas dėl perdavimo savaime tampa nepataisomai negaliojantis (ir tai galbūt lemia, kad vėliau reikia pasiūlyti galimybę pateikti naują tarptautinės apsaugos prašymą),
- ar taip: pareiškėjas turi teisme įrodyti, kad procedūros rezultatas būtų kitoks, jeigu jis būtų gavęs atmintinę?“

Procesas Teisingumo Teisme

62 Bylose C-254/21, C-297/21, C-315/21 ir C-328/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai paprašė taikyti pagreitintą procedūrą arba teikti joms pirmenybę, kaip numatyta atitinkamai Teisingumo Teismo procedūros reglamento 105 straipsnyje ir 53 straipsnio 3 dalyje.

63 Grįsdami šiuos prašymus šie teismai iš esmės remiasi siekiu panaikinti netikrumo situaciją, kurioje yra atitinkami asmenys, nes tiek Sąjungos, tiek nacionalinėje teisėje įtvirtinta, kad sprendimai pagrindinėse bylose turi būti priimami greitai, ypač turint omenyje tai, kad panašiais klausimais vyksta daug procesų, taip pat tai, kad reikia skubiai pašalinti nacionalinių teismų jurisprudencijos šioje srityje skirtumus.

- 64 2021 m. birželio 14 d. ir liepos 6 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimais šiems teismams buvo pranešta apie atmetus prašymus taikyti pagreitintą procedūrą. Šie sprendimai iš esmės pagrįsti tokiais motyvais. Pirma, tose bylose ginčijamų sprendimų dėl perdavimo vykdymas buvo sustabdytas, kol Teisingumo Teismas pateiks atsakymą. Antra, tų pačių teismų argumentais neįmanoma įrodyti būtinybės priimti sprendimą taikant pagreitintą procedūrą pagal Procedūros reglamento 105 straipsnį.
- 65 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją pagreitinotos procedūros taikymui pateisinti savaime nepakanka nei teisės subjektų intereso kuo greičiau nustatyti iš Sąjungos teisės kylančių teisių apimtį, nors jis yra svarbus ir teisėtas, nei to, kad yra daug asmenų ar teisinių situacijų, kuriuos gali paveikti sprendimas, nacionalinio teismo turimas priimti po kreipimosi į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą (2018 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Globalcaja*, C-617/18, EU:C:2018:953, 13 ir 14 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija), nei argumento, grindžiamo tuo, kad atsakymą dėl kiekvieno prašymo priimti prejudicinį sprendimą dėl reglamento „Dublinas III“ reikia pateikti greitai (2017 m. gruodžio 20 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *M. A. ir kt.*, C-661/17, EU:C:2017:1024, 17 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija), nei aplinkybės, kad pagal nacionalinę sistemą prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas skubos tvarka arba kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi imtis visų veiksmų, kad užtikrintų greitą pagrindinės bylos išnagrinėjimą (2017 m. sausio 25 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Hassan*, C-647/16, EU:C:2017:67, 12 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija), nei galiausiai būtinybės suvienodinti skirtingą nacionalinių teismų jurisprudenciją (2018 m. balandžio 30 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Oro Efectivo*, C-185/18, EU:C:2018:298, 17 punktas).
- 66 Kiek tai susiję su prašymais teikti byloms pirmenybę, bylose C-315/21 ir C-328/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikusiems teismams buvo pranešta, kad šioms byloms nereikia teikti pirmenybės pagal Procedūros reglamento 53 straipsnio 3 dalį, o tokiu Teisingumo Teismo pirmininko sprendimu jų prašymai neatmetami, nes pagal Procedūros reglamentą nenumatyta prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo galimybė, remiantis šia nuostata, prašyti šiam prašymui teikti pirmenybę.
- 67 2021 m. liepos 6 d. sprendimu bylos C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 ir C-328/21 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.

Dėl prejudicinių klausimų

- 68 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą pateikti nagrinėjant ginčus, susijusius su Vidaus reikalų ministerijos pagal nacionalines nuostatas, kuriomis įgyvendinama reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalis, priimtų sprendimų dėl perdavimo teisėtumu.
- 69 Visose pagrindinėse bylose sprendimai dėl atitinkamų asmenų perdavimo buvo priimti ne siekiant, kad prašoma valstybė narė juos perimtų savo žinion pagal reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies a punktą, o kad ši valstybė narė, atsižvelgdama į konkretų atvejį, atsiimtų juos pagal šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies b arba d punktus.
- 70 Nelygu pagrindinė byla, nagrinėjama vienokia, kitokia arba abi toliau nurodytos problemos.

- 71 Pirmoji problema, nagrinėjama byloje C-228/21, C-315/21 ir C-328/21, yra susijusi su reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnyje numatyta teise į informaciją ir reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatyto asmeninio pokalbio surengimu. Kalbant konkrečiau, ji yra susijusi su reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio 2 dalyje ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 3 dalyje nurodytos bendros atmintinės nepateikimo ir Reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatyto asmeninio pokalbio nesurengimo pasekmėmis sprendimo dėl perdavimo teisėtumui.
- 72 Antroji problema, nagrinėjama byloje C-254/21, C-297/21 ir C-315/21, yra susijusi su tuo, kaip sprendimo dėl perdavimo teisėtumo klausimą nagrinėjantis teisėjas atsižvelgia į atitinkamo asmens „netiesioginio grąžinimo“ riziką, taigi ir su negrąžinimo principo pažeidimu, kurį padaro atsakinga valstybė narė.

Dėl klausimų byloje C-228/21 ir C-328/21 ir pirmųjų dviejų klausimų byloje C-315/21

- 73 Pateikdami šiuos klausimus, kuriuos reikia nagrinėti kartu, byloje C-228/21, C-315/21 ir C-328/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamentas „Dublinas III“, visų pirma jo 4, 5 ir 27 straipsniai, ir reglamentas „Eurodac“, visų pirma jo 29 straipsnis, turi būti aiškinami taip, kad dėl bendros atmintinės nepateikimo ir (arba) šiose nuostatose numatyto asmeninio pokalbio nesurengimo sprendimas dėl perdavimo, priimtas pagal reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalyje arba 24 straipsnio 1 dalyje numatytą asmens atsiėmimo procedūrą, tampa negaliojantis, neatsižvelgiant į konkrečias procedūros nesilaikymo pasekmes tokio sprendimo dėl perdavimo turiniui ir atsakingos valstybės narės nustatymui.
- 74 Būtent šiomis aplinkybėmis reikia išnagrinėti teisės į informaciją ir teisės į asmeninį pokalbį taikymo sritis, o vėliau – šių teisių pažeidimo pasekmes.

Dėl teisės į informaciją (reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnis ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnis)

- 75 Iš karto reikia pažymėti, kad pagrindinės bylos susijusios su sprendimais dėl perdavimo, priimtais taikant ne perėmimo savo žinion procedūras pagal reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnį, o šio reglamento 23 ir 24 straipsniuose nurodytas asmenų atsiėmimo procedūras. Kalbant konkrečiau, byloje C-228/21 prašoma atsiimti asmenį, kuris anksčiau yra pateikęs tarptautinės apsaugos prašymą kitoje valstybėje narėje, ir ten šis prašymas yra nagrinėjamas, o tai atitinka šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą situaciją. Bylose C-315/21 ir C-328/21 prašoma atsiimti asmenis, kurie anksčiau buvo pateikę tarptautinės apsaugos prašymą kitoje valstybėje narėje, ir ten šis prašymas buvo atmestas, o tai atitinka minėto reglamento 18 straipsnio 1 dalies d punkte numatytą situaciją.
- 76 Be to, byloje C-228/21 ir C-315/21 kiekvienas iš atitinkamų asmenų vėliau pateikė prašymą suteikti prieglobstį Italijoje, o iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje C-328/21 matyti, kad GE Italijoje tarptautinės apsaugos prašymo nepateikė, bet buvo joje neteisėtai. Vis dėlto iš Teisingumo Teismo toje byloje turimos bylos medžiagos matyti, kad, anot GE, jis nelaikomas prašymą pateikusiu asmeniu tik dėl to, kad Vidaus reikalų ministerija netinkamai atsižvelgė į jo tarptautinės apsaugos prašymą, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

- 77 Būtent šiomis aplinkybėmis (paskesnių tarptautinės apsaugos prašymų (bylos C-228/21 ir C-315/21) ir – su sąlyga, kad tai patikrins prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – neteisėto buvimo šalyje, prieš tai kitoje valstybėje narėje pateikus tarptautinės apsaugos prašymą (byla C-328/21)) Teisingumo Teismui buvo pateiktas klausimas, ar reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga informuoti taikoma valstybei narei ir kokios apimties.
- 78 Aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (šiuo klausimu žr. 2019 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *UNESA ir kt.*, C-105/18–C-113/18, EU:C:2019:935, 31 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 79 Iš pradžių dėl nagrinėjamų nuostatų, visų pirma reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio formuluotės, reikia pažymėti, jog, pirma, šio 4 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad „1 dalyje nurodyta informacija pateikiama raštu“ ir kad „valstybės narės tam pasitelkia pagal 3 dalį parengtą bendrą atmintinę“. Antra, nei minėto 4 straipsnio 1 dalyje, nei joje pateiktoje nuorodoje į to paties reglamento 20 straipsnio 2 dalį nedaroma skirtumo pagal tai, ar juose nurodytas tarptautinės apsaugos prašymas yra pirmas, ar paskesnis. Kalbant konkrečiai, pastarojoje nuostatoje bendrai aprašomas momentas, kada tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu. Taigi ji negali būti suprantama kaip susijusi tik su pirmuoju prašymu. Be to, kaip savo išvados 75 punkte nurodė generalinė advokatė, šis aiškinimas taip pat išplaukia iš reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 2 dalies antros pastraipos pabaigos, kur daroma nuoroda į to paties reglamento 20 straipsnio 2 dalį, kiek tai susiję su paskesniu tarptautinės apsaugos prašymu, pateiktu po pirmojo.
- 80 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad, reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnį aiškinant pažodžiui, bendra atmintinė turi būti pateikiama iškart po tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo, neatsižvelgiant į tai, ar tai pirmasis prašymas, ar ne.
- 81 Toliau dėl reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio, nurodyto byloje C-328/21 pateikto antrojo klausimo b punkte, reikia pažymėti, kad, pirma, šio straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta, jog „[a]smeni, kuriam taikom[a] <...> 17 straipsnio 1 dalis“, t. y. bet kurį neteisėtai valstybės narės teritorijoje esantį trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, „kilmės valstybė narė raštu <...> informuoja apie <...> tikslą, kuriuo jo duomenys bus apdorojami *Eurodac* sistemoje, įskaitant [reglamento „Dublinas III“] tikslų aprašymą pagal šio reglamento 4 straipsnį. <...>“
- 82 Antra, reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje nurodyta, kad „[a]smeniui, kuriam taikoma 17 straipsnio 1 dalis, šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija teikiama ne vėliau, negu su tuo asmeniu susiję duomenys yra perduodami į centrinę sistemą. <...>“
- 83 Trečia, reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad „[b]endra atmintinė, kurioje būtų nurodyta bent šio straipsnio 1 dalyje ir [reglamento „Dublinas III“] 4 straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija, parengiama laikantis to reglamento 44 straipsnio 2 dalyje nurodytos tvarkos“.
- 84 Darytina išvada, kad, aiškinant pažodžiui, pagal reglamento „Eurodac“ 29 straipsnį reikalaujama pateikti bendrą atmintinę bet kuriam neteisėtai valstybės narės teritorijoje esančiam trečiųjų šalių piliečiui arba asmeniui be pilietybės, kurio pirštų atspaudai paimami ir perduodami centrinei sistemai, ir kad ji turi būti pateikta ne vėliau kaip tokio perdavimo momentu, neatsižvelgiant į tai, ar tas asmuo yra anksčiau pateikęs tarptautinės apsaugos prašymą kitoje valstybėje narėje.

- 85 Be to, tokį pažodinį reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio aiškinimą patvirtina šių nuostatų norminis kontekstas.
- 86 Pirma, reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnis yra šio reglamento II skyriuje „Bendrieji principai ir garantijos“. Kaip savo išvados 76 punkte pažymėjo generalinė advokatė, šio skyriaus nuostatos taikomos visoms į reglamento „Dublinas III“ taikymo sritį patenkančioms situacijoms, taigi ne tik konkrečiai situacijai, pavyzdžiui, tarptautinės apsaugos prašymo pateikimui pirmą kartą.
- 87 Be to, iš Reglamento Nr. 1560/2003 16a straipsnio 1 dalies matyti, kad to reglamento X priede pateikta bendra atmintinė skirta informacijai apie reglamento „Dublinas III“ ir reglamento „Eurodac“ nuostatas teikti „visiems“ tarptautinės apsaugos prašytojams. X priedą sudaro dvi dalys, t. y. A dalis ir B dalis. Šio priedo A dalyje pateikta bendros informacinės atmintinės, skirtos bet kuriam tarptautinės apsaugos prašytojui, kad ir kokia būtų jo situacija, pavyzdinė forma. Minėto priedo B dalyje pateikta bendros informacinės atmintinės, kuri turi būti, be kita ko, pateikta atitinkamam asmeniui visais atvejais, kai valstybė narė mano, kad už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą gali būti atsakinga kita valstybė narė, o atsižvelgiant į šioje A dalyje esančio langelio ir su juo susijusios išnašos, minėtą šio sprendimo 32 punkte, terminų neapibrėžtumą taip pat ir tais atvejais, kai pateikus paskesnę tarptautinės apsaugos prašymą jį nagrinėjanti valstybė narė mano, kad būtent kita valstybė narė galėtų būti atsakinga už šio prašymo nagrinėjimą, pavyzdinė forma.
- 88 Antra, kiek tai susiję su reglamento „Eurodac“ 29 straipsniu, reikia atkreipti dėmesį į tai, kad šio reglamento 1 straipsnyje įtvirtinta, jog sistemos „Eurodac“ tikslas – „padėti nustatyti, kuri valstybė narė pagal reglamentą [„Dublinas III“] turi būti [yra] atsakinga už kurioje nors valstybėje narėje trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą ir kitaip palengvinti reglamento [„Dublinas III“] taikymą šiame reglamente nustatytais sąlygomis“.
- 89 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 1560/2003 XIII priedo „Trečiųjų šalių piliečiams arba asmenims be pilietybės, kurie, kaip nustatyta, neteisėtai yra valstybėje narėje, teikiamos informacijos pagal reglamento [„Eurodac“] 29 straipsnio 3 dalį“ tikslas – informuoti atitinkamą asmenį, kad valstybės narės, kurioje jis neteisėtai yra, kompetentingos valdžios institucijos, remdamosi reglamento „Eurodac“ 17 straipsnyje jiems suteikta galimybe, gali paimti jo pirštą atspaudus; jos privalo naudotis šią galimybe, kai mano, kad būtina patikrinti, ar šis asmuo anksčiau yra teikęs tarptautinės apsaugos prašymą kitoje valstybėje narėje. XIII priede pateiktas šio sprendimo 34 punkte nurodytas langelis ir su juo susijusi išnaša, kurioje dėl asmens, kurio buvimas šalyje yra neteisėtas, patikslinta, kad jeigu kompetentingos valdžios institucijos mano, jog šis asmuo galbūt yra pateikęs tokį prašymą kitoje valstybėje narėje, kuri gali būti atsakinga už jo nagrinėjimą, minėtam asmeniui bus suteikta išsamesnė informacija apie tolesnę procedūrą ir kokį poveikį tai turės jo teisėms, o ši informacija atitinka nustatytąją Reglamento Nr. 1560/2003 X priedo B dalyje.
- 90 Šis norminis kontekstas patvirtina, kad valstybės narės teritorijoje neteisėtai esančiam trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, kurio pirštą atspaudus tos valstybės narės kompetentinga valdžios institucija paėmė ir perdavė į centrinę sistemą pagal reglamento „Eurodac“ 17 straipsnį, siekdama nustatyti, ar kitoje valstybėje narėje jau buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos turi pateikti bendrą atmintinę. Reikia pridurti, kad pateikta turi būti informacija, nurodyta tiek Reglamento Nr. 1560/2003 X priedo B dalyje, kurioje kalbama apie atvejį, kai kompetentingos valdžios institucijos turi pagrindo manyti, kad kita valstybė narė gali būti atsakinga už tarptautinės

apsaugos prašymo nagrinėjimą, tiek to priedo A dalyje, kurioje pagrindinis dėmesys sutelkiamas į informaciją, susijusią su „Eurodac“, tai, beje, matyti iš šio sprendimo 33 punkte minėtos to priedo B dalyje pateiktos išnašos.

- 91 Galiausiai dėl pareigos informuoti tikslo Italijos vyriausybė ir Komisija, remdamosi 2019 m. balandžio 2 d. Sprendimu *H. ir R.* (C-582/17 ir C-583/17, EU:C:2019:280), savo pastabose teigia, kad ši pareiga yra susijusi su atsakingos valstybės narės nustatymu.
- 92 Šių suinteresuotųjų šalių teigimu, vykstant atsiėmimo procedūroms pagal reglamento „Dublinas III“ 23 arba 24 straipsnius, t. y. procedūroms, taikomoms šio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje arba 18 straipsnio 1 dalies b, c ar d punktuose nurodytiems asmenims, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra – pastarojoje nuostatoje numatytais atvejais – jau yra užbaigta valstybėje narėje arba – 20 straipsnio 5 dalyje numatytu atveju – yra nutraukta ar tebevykdoma valstybėje narėje, kuri turi ją užbaigti. Taigi, vykstant atsiėmimo procedūrai, prašančioji valstybė narė neprivalo pradėti atsakingos valstybės narės nustatymo procedūros, tai turėtų padaryti kita valstybė narė, nesvarbu, ar tokia nustatymo procedūra būtų užbaigta, ar ne.
- 93 Dėl šių priežasčių Italijos vyriausybė ir Komisija mano, kad pateikiant bendrą atmintinę ir vykdant reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnyje numatytą pareigą informuoti nesiekama atsiėmimo procedūrai naudingo tikslo, bent jau kiek tai susiję su atsakingos valstybės narės nustatymo klausimu.
- 94 Vis dėlto šiuo klausimu reikia pažymėti, kad atsakingos valstybės narės nustatymo klausimas nebūtinai yra galutinai išsprendžiamas atsiėmimo procedūros stadijoje.
- 95 Žinoma, 2019 m. balandžio 2 d. Sprendimo *H. ir R.* (C-582/17 ir C-583/17, EU:C:2019:280) 67–80 punktuose Teisingumo Teismas iš esmės yra nusprendęs: kadangi atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą jau nustatyta, nereikia iš naujo taikyti šios atsakomybės nustatymo procedūrą reglamentuojančių taisyklių, kurias pirmiausia sudaro reglamento „Dublinas III“ III skyriuje išvardyti kriterijai.
- 96 Vis dėlto, kaip savo išvados 81 punkte iš esmės pažymėjo generalinė advokatė, tai, kad nereikia iš naujo nustatyti atsakingos valstybės narės, nereiškia, kad valstybė narė, kuri ketina pateikti arba pateikė prašymą atsiimti, gali neatsižvelgti į prašytojo jai pateiktą informaciją, kuri galėtų užkirsti kelią tokiam prašymui atsiimti ir paskesniai šio asmens perdavimui prašomai valstybei narei.
- 97 Iš tiesų atsakingos valstybės narės nustatymas gali būti pakeistas dėl įrodymų, susijusių su prašomos valstybės narės atsakomybės perleidimu pagal reglamento „Dublinas III“ 19 straipsnio nuostatas (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 27 punktą), su tuo, kad nepaisoma šio reglamento 23 straipsnio 3 dalyje nustatyto prašymo atsiimti pateikimo termino (pagal analogiją žr. 2017 m. liepos 26 d. Sprendimo *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 55 punktą), su tuo, kad prašančioji valstybė narė nepaiso minėto reglamento 29 straipsnio 2 dalyje numatyto perdavimo termino (šiuo klausimu žr. 2017 m. spalio 25 d. Sprendimo *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 46 punktą), su tuo, jog prašančiojoje valstybėje narėje esama to paties reglamento 3 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatytų sisteminių trūkumų (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 85 ir 86 punktus), taip pat su tuo, kad, atsižvelgiant į atitinkamo asmens sveikatos būklę, kyla reali ir pagrįsta rizika, kad jis patirs nežmonišką ar žeminamą elgesį, jei bus perduotas prašančiajai valstybei narei (šiuo klausimu žr. 2017 m. vasario 16 d. Sprendimo *C. K. ir kt.*, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 96 punktą).

- 98 Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad vadovaujantis lojalaus bendradarbiavimo principu valstybė narė negali teisėtai pateikti prašymo atsiimti esant situacijai, kuriai taikoma reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 5 dalis, jeigu atitinkamas asmuo jai pateikė akivaizdžių įrodymų, kad pagal minėto reglamento 8–10 straipsniuose įtvirtintus atsakomybės kriterijus ši valstybė narė turi būti laikoma už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą atsakinga valstybe narė. Tokiu atveju, priešingai, minėta valstybė narė privalo pripažinti savo atsakomybę (2019 m. balandžio 2 d. Sprendimo *H. ir R.*, C-582/17 ir C-583/17, EU:C:2019:280, 83 punktą).
- 99 Galiausiai reglamento „Dublinas III“ 7 straipsnio 3 dalyje aiškiai numatyta, kad „siekdamos taikyti 8, 10 ir 16 straipsniuose nurodytus kriterijus valstybės narės atsižvelgia į visus turimus įrodymus apie tai, kad valstybės narės teritorijoje yra prašytojo šeimos narių, giminaičių ar bet kokių kitų asmenų, susijusių šeimos ryšiais, jeigu tokių duomenų pateikiama iki to laiko, kol kita valstybė narė atitinkamai pagal 22 ir 25 straipsnius priima prašymą perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį, ir jei dėl ankstesnių prašytojo tarptautinės apsaugos prašymų dar nebuvo priimtas pirmas sprendimas iš esmės“.
- 100 Iš šio sprendimo 96–99 punktų matyti, kad, priešingai, nei teigė Italijos Respublikos vyriausybė ir Komisija, atitinkamas asmuo gali remtis tam tikrais argumentais, dėl kurių reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies b, c ar d punktuose numatytais atvejais atsakinga valstybė narė gali tapti kita valstybė, nei anksčiau nustatyta kitoje valstybėje narėje, arba šio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje numatytu atveju šie argumentai gali turėti įtakos nustatant atsakingą valstybę narę.
- 101 Taigi bendros atmintinės pateikimo, kuriuo siekiama atitinkamam asmeniui pateikti informacijos apie reglamento „Dublinas III“ taikymą ir jo teises nustatant atsakingą valstybę narę, tikslas savo ruožtu patvirtina reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnio ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio aiškinimą, išplaukiantį iš šių nuostatų formuluotės ir pateiktą šio sprendimo 80 ir 84 punktuose.
- 102 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnis ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad pareiga pateikti juose nurodytą informaciją, visų pirma bendrą atmintinę, taikoma tiek nagrinėjant pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą ir vykdant perėmimo savo žinion procedūrą, kaip numatyta atitinkamai reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 1 dalyje ir 21 straipsnio 1 dalyje, tiek nagrinėjant paskesnę tarptautinės apsaugos prašymą ir esant tokiai situacijai, kaip nurodyta reglamento „Eurodac“ 17 straipsnio 1 dalyje, dėl kurių gali būti pradėtos reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalyje ir 24 straipsnio 1 dalyje numatytos atsiėmimo procedūros.

Dėl asmeninio pokalbio (reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnis)

- 103 Iš reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnio 1 dalies matyti, kad, siekiant palengvinti atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą, šią nustatymo procedūrą atliekanti valstybė narė surengia asmeninį pokalbį su prašytoju ir kad šis pokalbis taip pat sudaro sąlygas prašytojui tinkamai suprasti pagal 4 straipsnį pateiktą informaciją.
- 104 Šiomis aplinkybėmis šio sprendimo 96–100 punktuose pateikti argumentai dėl pareigos informuoti taip pat yra svarbūs tiek, kiek tai susiję su reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatytu asmeniniu pokalbiu.

- 105 Iš tiesų, nors bendra atmintinė yra skirta atitinkamam asmeniui informuoti apie reglamento „Dublinas III“ taikymą, asmeninis pokalbis yra priemonė patikrinti, ar šis asmuo supranta šioje atmintinėje jam pateiktą informaciją, ir yra ypatinga proga ar net garantija, kuria pasinaudojęs šis asmuo gali perduoti kompetentingai valdžios institucijai informaciją, galinčią atitinkamą valstybę narę paskatinti neteikti kitai valstybei narei prašymo atsiimti, o tam tikru atveju gal net sukliudyti perduoti šį asmenį.
- 106 Darytina išvada, kad, priešingai, nei teigė Italijos vyriausybė ir Komisija, reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jame numatyta pareiga surengti asmeninį pokalbį taikoma tiek nagrinėjant pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą ir vykdant perėmimo savo žinion procedūrą, kaip numatyta atitinkamai reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 1 dalyje ir 21 straipsnio 1 dalyje, tiek nagrinėjant paskesnę tarptautinės apsaugos prašymą ir esant tokiai situacijai, kaip nurodyta Reglamento „Eurodac“ 17 straipsnio 1 dalyje, dėl kurių gali būti pradėtos reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalyje ir 24 straipsnio 1 dalyje numatytos atsiėmimo procedūros.

Dėl teisės į informaciją ir teisės į asmeninį pokalbį pažeidimo pasekmių

- 107 Kaip yra nusprendęs Teisingumo Teismas, reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalies formuluotėje, kurioje nurodyta, kad asmuo, dėl kurio priimtas sprendimas dėl perdavimo, turi teisę į veiksmingą teisių gynimo nuo tokio sprendimo priemonę, nėra kaip nors ribojami argumentai, kuriais galima remtis imantis šios teisių gynimo priemonės. Tas pats pasakytina ir apie to paties reglamento 4 straipsnio 1 dalies d punktą, susijusį su informacija dėl galimybes apskusti sprendimą dėl perdavimo, kurią kompetentingos valdžios institucijos turi pateikti prieglobsčio prašytojui (2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 36 punktas).
- 108 Vis dėlto teisių gynimo priemonės apimtis patikslinta šio reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje; joje nurodyta, jog siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi tarptautinės teisės, reglamente įtvirtinta veiksminga teisių gynimo nuo sprendimų dėl perdavimo priemonė turi apimti, pirma, šio reglamento taikymo ir, antra, teisinių ir faktinių aplinkybių, esančių valstybėje narėje, kuriai perduodamas prašytojas, vertinimą (2021 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Belgijos valstybė (Aplinkybės, susiklosčiusios priėmus sprendimą dėl perdavimo)*, C-194/19, EU:C:2021:270, 33 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 109 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos taip pat matyti, kad, atsižvelgiant, be kita ko, į valstybės narės, atsakingos už vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo sistemos bendrus pokyčius priėmus reglamentą „Dublinas III“ ir į šiuo reglamentu siekiamus tikslus, jo 27 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad joje numatytą skundą dėl sprendimo dėl perdavimo galima paduoti tiek dėl nuostatų, pagal kurias priskiriama atsakomybė nagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą, laikymosi, tiek dėl jame numatytų procesinių garantijų (2021 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Belgijos valstybė (Aplinkybės, susiklosčiusios priėmus sprendimą dėl perdavimo)*, C-194/19, EU:C:2021:270, 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 110 Tiek reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 1 dalies b punkte ir 3 dalyje numatytos pareigos informuoti, tiek reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis yra procedūrinės garantijos, kurios turi būti užtikrintos atitinkamam asmeniui arba asmeniui, kuriam gali būti taikoma, be kita ko, atsiėmimo procedūra pagal pastarojo reglamento 23 straipsnio 1 dalį arba 24 straipsnio 1 dalį. Darytina išvada, kad

reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalyje numatytą skundą dėl sprendimo dėl perdavimo iš principo turi būti galima pateikti dėl šiose nuostatose įtvirtintų pareigų pažeidimo, visų pirma dėl bendros atmintinės nepateikimo ir asmeninio pokalbio nesurengimo.

- 111 Dėl pasekmių, kurių gali kilti pažeidus vieną ir (arba) kitą minėtą pareigą, reikia pažymėti, kad reglamente „Dublinas III“ šiuo klausimu nepateikta jokių paaiškinimų.
- 112 Dėl reglamento „Eurodac“ reikia pažymėti, kad nors jo 37 straipsnyje įtvirtinta valstybių narių atsakomybė bet kuriam asmeniui ar valstybei narei, patyrusiems žalą dėl neteisėtos duomenų tvarkymo operacijos ar kokio nors su tuo pačiu reglamentu nesuderinamo veiksmo, vis dėlto jame nėra jokios informacijos apie tai, kokių pasekmių gali kilti sprendimui dėl perdavimo neįvykdžius šio reglamento 29 straipsnio 1 dalies b punkte ir 3 dalyje numatytos, taip pat Reglamento Nr. 1560/2003 XIII priedo langelyje bei su juo susijusioje išnašoje primintos pareigos pateikti informaciją nesilaikymo, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 89 punkte.
- 113 Pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją, jei nėra konkrečią sritį reglamentuojančių Sąjungos nuostatų, pagal procesinės autonomijos principą kiekvienos valstybės narės vidaus teisės sistemoje turi būti nustatytos ieškinių ir skundų, skirtų teisės subjektų teisėms apsaugoti, pareiškimo procesinės taisyklės su sąlyga, kad jos nėra mažiau palankios nei taisyklės, reglamentuojančios panašias situacijas, kurioms taikoma vidaus teisė (lygiavertiškumo principas), ir kad dėl jų netampa praktiškai neįmanoma ar pernelyg sudėtinga pasinaudoti Sąjungos teisės suteiktomis teisėmis (veiksmingumo principas) (2021 m. balandžio 15 d. Sprendimas *Belgijos valstybė (Aplinkybės, susiklosčiusios priėmus sprendimą dėl perdavimo)*, C-194/19, EU:C:2021:270, 42 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija). Tas pats pasakytina, be kita ko, apie pareigos informuoti pažeidimo ir (arba) pareigos surengti atitinkamą asmeninį pokalbį teisinės pasekmės sprendimui dėl perdavimo (šiuo klausimu žr. 2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, 56 ir 57 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 114 Vis dėlto nagrinėjamu atveju iš sprendimų dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir prejudicinių klausimų formulotės matyti, kad remiantis vien valstybės narės, kurioje yra prašymus priimti prejudicinius klausimus pateikę teismai, nacionaline teise negalima užtikrintai nustatyti minėtų teisinių pasekmių ir kad pateikdami tuos klausimus tie teismai siekia konkrečiai išsiaiškinti, kaip jie turi bausti už tokius pažeidimus.
- 115 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas turi nustatyti, kokių pasekmių šiuo atžvilgiu kyla iš veiksmingumo principo.
- 116 Pirma, kiek tai susiję su teisinėmis pasekmėmis, kurių gali kilti, kiek tai susiję su šiuo principu, dėl Reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatyto asmeninio pokalbio nesurengimo, pirmiausia reikia remtis 2020 m. liepos 16 d. Sprendimu *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), priimtu dėl situacijos, kai vienoje valstybėje narėje pabėgėlio statusą jau turėjęs trečiosios šalies pilietis kaltino kitos valstybės narės, kurioje jis pateikė kitą tarptautinės apsaugos prašymą, kompetentingą valdžios instituciją dėl to, kad ji jo neišklausė prieš atmesdama jo prieglobsčio prašymą kaip nepriimtina pagal „Procedūrų“ direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktą. Tame sprendime Teisingumo Teismas konstatavo, kad, atsižvelgiant į veiksmingumo principą, tos direktyvos 14 ir 34 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias pareigos suteikti tarptautinės apsaugos prašytojui asmeninio pokalbio galimybę prieš priimant tokį sprendimą dėl nepriimtumo pažeidimas nelemia šio sprendimo panaikinimo ir bylos grąžinimo sprendžiančiajai institucijai, nebent pagal šias nuostatas leidžiama šiam prašytojui, vykstant skundo dėl tokio sprendimo nagrinėjimo teismine

tvarka procesui, asmeniškai pateikti visus savo argumentus dėl to sprendimo per apklausą, laikantis taikomų sąlygų ir pagrindinių garantijų, nustatytų minėtos direktyvos 15 straipsnyje, o šie argumentai negali pakeisti to sprendimo.

- 117 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas to paties sprendimo 70 punkte, be kita ko, pabrėžė, kad, pirma, „Procedūrų“ direktyvos 14, 15 ir 34 straipsniuose, viena vertus, įtvirtinta privaloma valstybių narių pareiga suteikti prašytojui asmeninio pokalbio galimybę, taip pat specialios ir išsamios taisyklės dėl to, kaip šis pokalbis turi būti surengtas, ir, kita vertus, siekiama užtikrinti, kad prašytojo būtų paprašyta bendradarbiaujant su už šį pokalbį atsakinga institucija pateikti visą informaciją, kuri yra svarbi vertinant jo tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumą ir prireikus pagrįstumą, todėl vykstant šio prašymo nagrinėjimo procedūrai šis pokalbis tampa ypač svarbus.
- 118 Teisingumo Teismas pridūrė, kad, kompetentingoje valdžios institucijoje nesurengus asmeninio pokalbio, teisės būti išklaustyti veiksmingumas galėtų būti užtikrintas tik paskesniame procedūros etape – kai toks pokalbis, laikantis visų „Procedūrų“ direktyvoje numatytų sąlygų, būtų pravestas teisme, kuriam pateiktas skundas dėl tos institucijos priimto sprendimo dėl nepriimtumo (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, 71 punktas).
- 119 Reikia pažymėti, kad „Procedūrų“ direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punkto taikymo pasekmės, t. y. tarptautinės apsaugos prašymo, kurį valstybėje narėje pateikė asmuo, kuriam jau suteikta tarptautinė apsauga pirmojoje valstybėje narėje, nepriimtumas ir jo grąžinimas į pirmąją valstybę narę, nėra griežtesnės nei pasekmės, kylančios taikant reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalį ir 24 straipsnio 1 dalį, dėl kurių asmenys, kuriems netaikoma tarptautinė apsauga, gali būti atsiimti.
- 120 Kalbant konkrečiau, „Procedūrų“ direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punkte numatyta situacija *a priori* sukelia net mažiau pasekmių atitinkamam asmeniui nei Reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies d punkte nurodyta situacija, kai prašoma atsiimti asmenį, kurio tarptautinės apsaugos prašymą prašoma valstybė narė atmetė. Iš tiesų pastaruoju atveju asmuo, kurį prašoma atsiimti, kaip ir asmuo, kurio prieglobsčio prašymas nepriimtinas, negali būti grąžintas į valstybę narę, kurioje jam jau suteikta tarptautinė apsauga, bet gali būti prašomos valstybės narės išsiųstas į savo kilmės šalį.
- 121 Be to, kaip savo išvados 134–136 punktuose iš esmės pažymėjo generalinė advokatė, tiek sprendimo dėl tarptautinės apsaugos prašymo nepriimtumo, priimto vadovaujantis „Procedūrų“ direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktu, tiek sprendimo dėl perdavimo, kuriuo remiantis įgyvendinamas atsiėmimas, nurodytas reglamento „Dublinas III“ 23 ir 24 straipsniuose, atveju reikalaujama, kad atitinkamam asmeniui nekiltų pavojus, kad bus pažeistas Chartijos 4 straipsnis, o tai abiem atvejais galima užtikrinti surengus asmeninį pokalbį. Be to, per asmeninį pokalbį galima nustatyti, kad prašančiosios valstybės narės teritorijoje yra prašytojo šeimos narių, giminaičių ar kitų šeimos ryšiais susijusių asmenų. Per jį taip pat galima įsitikinti, kad trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės negali būti laikomas neteisėtai esančiu šalyje, nors iš tikrųjų jis ketino pateikti tarptautinės apsaugos prašymą.
- 122 Galiausiai reikia pažymėti, kad, kaip ir „Procedūrų“ direktyvos 14 straipsnyje numatyto pokalbio atveju, nuo reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatytos pareigos surengti asmeninį pokalbį galima nukrypti tik tam tikromis aplinkybėmis. Šiuo klausimu atkreiptinas dėmesys į tai, kad, kaip matyti iš „Procedūrų“ direktyvos 14 straipsnio 2 dalies a punkto, asmeninio pokalbio dėl prieglobsčio prašymo esmės gali nebūti, jei atsakinga institucija, remdamasi turimais įrodymais, gali priimti teigiamą sprendimą dėl pabėgėlio statuso; lygiai taip pat pagal reglamento

- „Dublinas III“ 5 straipsnio 2 dalies b punktą, siejamą su 3 dalimi, asmens, kuris gali būti atsiimtas, interesais reikalaujama, kad minėto reglamento 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis būtų rengiamas visais atvejais, kai kompetentinga institucija gali priimti atitinkamo asmens norų neatitinkantį sprendimą dėl perdavimo.
- 123 Šiomis aplinkybėmis 2020 m. liepos 16 d. Sprendime *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579) suformuota jurisprudencija dėl pasekmių, kylančių dėl pareigos surengti asmeninį pokalbį, kai priimamas sprendimas atmesti tarptautinės apsaugos prašymą pagal „Procedūrų“ direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktą, pažeidimo, taikytina atsiėmimo procedūroms, vykdomoms pagal reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalį ir 24 straipsnio 1 dalį.
- 124 Darytina išvada, kad, nepažeidžiant reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnio 2 dalies, sprendimas dėl perdavimo, dėl kurio pagal šio reglamento 27 straipsnį pateiktas skundas, kuriame ginčijama tai, jog nesurengtas minėtame 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis, turi būti panaikintas, nebent pagal nacionalinės teisės aktus atitinkamam asmeniui leidžiama per nagrinėjant šį skundą rengiamą apklausą asmeniškai pateikti visus savo argumentus dėl minėto sprendimo, laikantis tame 5 straipsnyje nustatytų sąlygų ir garantijų, o šie argumentai negali pakeisti to paties sprendimo.
- 125 Antra, tuo atveju, jei reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis, kurio svarba ir su juo susijusios procedūrinės garantijos jau buvo pabrėžtos, įvyko, tačiau bendra atmintinė, kuri turėjo būti pateikta vykdant šio reglamento 4 straipsnyje arba reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą pareigą informuoti, nebuvo pateikta prieš surengiant minėtą pokalbį, siekiant įvykdyti iš veiksmingumo principo kylančius reikalavimus svarbu patikrinti, ar, nesant šio pažeidimo, procedūroje galėjo būti pasiektas kitas rezultatas (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *G. ir R.*, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 38 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 126 Taigi, kiek tai susiję su tokiu pareigos pateikti informaciją pažeidimu, nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į konkrečias bylos faktines ir teisines aplinkybes, turi stengtis patikrinti, ar dėl šio procedūrinio pažeidimo, nepaisant surengto asmeninio pokalbio, asmuo, kuris juo remiasi, iš tikrųjų neteko galimybės pateikti savo argumentų taip, kad dėl jo pradėta administracinė procedūra būtų galėjusi pasibaigti kitaip (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *G. ir R.*, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 44 punktą).
- 127 Kiek tai susiję su pareiga informuoti, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad Sąjungos teisė, visų pirma reglamento „Dublinas III“ 4 ir 27 straipsniai ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 1 dalies b punktas, turi būti aiškinami taip, kad jeigu įvyko reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis, tačiau bendra atmintinė, kuri turi būti pateikta atitinkamam asmeniui vykdant reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje arba reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą informavimo pareigą, nebuvo pateikta, nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo dėl perdavimo teisėtumo vertinimą, gali panaikinti šį sprendimą tik tuo atveju, jeigu atsižvelgdamas į konkrečias nagrinėjamo atvejo faktines ir teisines aplinkybes mano, kad nepateikus bendros atmintinės, net jei buvo surengtas asmeninis pokalbis, iš tikrųjų iš šio asmens buvo atimta galimybė pateikti savo argumentus taip, kad dėl jo pradėta administracinė procedūra būtų galėjusi pasibaigti kitaip.

128 Vadinas, į klausimus byloje C-228/21 ir C-328/21 ir į du pirmuosius klausimus byloje C-315/21 reikia atsakyti taip:

- reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnis ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad pareiga pateikti juose nurodytą informaciją, visų pirma bendrą atmintinę, kurios pavyzdinė forma pateikta Reglamento Nr. 1560/2003 X priede, taikoma tiek nagrinėjant pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą ir vykdant perėmimo savo žinion procedūrą, kaip numatyta atitinkamai reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 1 dalyje ir 21 straipsnio 1 dalyje, tiek nagrinėjant paskesnę tarptautinės apsaugos prašymą ir esant tokiai situacijai, kaip nurodyta reglamento „Eurodac“ 17 straipsnio 1 dalyje, dėl kurių gali būti pradėtos reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalyje ir 24 straipsnio 1 dalyje numatytos atsiėmimo procedūros,
- reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jame nurodyta pareiga surengti asmeninį pokalbį taikoma tiek nagrinėjant pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą ir vykdant perėmimo savo žinion procedūrą, kaip numatyta atitinkamai reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 1 dalyje ir 21 straipsnio 1 dalyje, tiek nagrinėjant paskesnę tarptautinės apsaugos prašymą ir esant tokiai situacijai, kaip nurodyta Reglamento „Eurodac“ 17 straipsnio 1 dalyje, dėl kurių gali būti pradėtos reglamento „Dublinas III“ 23 straipsnio 1 dalyje ir 24 straipsnio 1 dalyje numatytos atsiėmimo procedūros,
- Sąjungos teisė, visų pirma reglamento „Dublinas III“ 5 ir 27 straipsniai, turi būti aiškinami taip, kad, nepažeidžiant šio reglamento 5 straipsnio 2 dalies, sprendimas dėl perdavimo, dėl kurio pagal šio reglamento 27 straipsnį pateiktas skundas, kuriame ginčijama tai, jog nesurengtas tame 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis, turi būti panaikintas, nebent pagal nacionalinės teisės aktus suinteresuotajam asmeniui leidžiama per nagrinėjant šį skundą rengiamą apklausą asmeniškai pateikti visus savo argumentus dėl minėto sprendimo, laikantis tame straipsnyje nustatytų sąlygų ir garantijų, o šie argumentai negali pakeisti to paties sprendimo,
- Sąjungos teisė, visų pirma reglamento „Dublinas III“ 4 ir 27 straipsniai ir reglamento „Eurodac“ 29 straipsnio 1 dalies b punktas, turi būti aiškinami taip, kad jeigu įvyko reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnyje numatytas pokalbis, tačiau bendra atmintinė, kuri turi būti pateikta atitinkamam asmeniui vykdant reglamento „Dublinas III“ 4 straipsnyje arba 29 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą pareigą informuoti, nebuvo pateikta, nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo dėl perdavimo teisėtumo vertinimą, gali panaikinti šį sprendimą tik tuo atveju, jeigu, atsižvelgdamas į konkrečias nagrinėjamo atvejo faktines ir teises aplinkybes, mano, kad nepateikus bendros atmintinės, net jei buvo surengtas asmeninis pokalbis, iš tikrųjų iš šio asmens buvo atimta galimybė pateikti savo argumentus taip, kad dėl jo pradėta administracinė procedūra būtų galėjusi pasibaigti kitaip.

Dėl pirmojo–trečiojo klausimų byloje C-254/21, antrojo klausimo byloje C-297/21 ir trečiojo klausimo byloje C-315/21

129 Šiais klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, byloje C-254/21, C-297/21 ir C-315/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai iš esmės siekia išsiaiškinti, ar pagal reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 1 dalį ir 2 dalies antrą pastraipą, siejamas su šio reglamento 27 straipsniu ir Chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais, nacionalinis teismas turi teisę nagrinėti, ar esama netiesioginio grąžinimo rizikos, kuri tarptautinės apsaugos prašytojui kiltų dėl jo perdavimo prašomai valstybei narei, nes ši valstybė narė jau yra atmetusi šio prašytojo tarptautinės apsaugos prašymą, net jeigu šioje valstybėje narėje nėra „prieglobsčio procedūros ir

- prašytojų priėmimo sąlygų sisteminių trūkumų“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą. Konkrečiai kalbant, byloje C-254/21 ir C-315/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai klausia, ar tokia galimybė egzistuoja, kai nacionalinis teismas sąvoką „vidaus apsauga“, kaip ji suprantama pagal „Kvalifikavimo“ direktyvos 8 straipsnį, aiškina kitaip nei prašomos valstybės narės valdžios institucijos, arba, priešingai nei šios institucijos, mano, kad kilmės šalyje yra ginkluotas konfliktas, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 15 straipsnio c punktą.
- 130 Šiuo klausimu svarbu priminti, kad Sąjungos teisė remiasi pamatine prielaida, pagal kurią kiekviena valstybė narė dalijasi su kitomis valstybėmis narėmis daugeliu bendrų vertybių, kuriomis pagrįsta Sąjunga, kaip aiškiai nurodyta ESS 2 straipsnyje, ir pripažįsta, kad kitos valstybės narės su ja jomis dalijasi. Ši prielaida suponuoja ir pateisina valstybių narių tarpusavio pasitikėjimą pripažįstant šias vertybes, taigi, ir laikantis jas įgyvendinančios Sąjungos teisės, taip pat pasitikėjimą tuo, kad jų atitinkamos nacionalinės teisės sistemos galės užtikrinti lygiavertę ir veiksmingą Chartijoje, visų pirma jos 1 ir 4 straipsniuose, kuriuose įtvirtinta viena iš pamatinių Sąjungos ir jos valstybių narių vertybių (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 83 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija), t. y. žmogaus orumas, apimantis kankinimo ir nežmoniško ar žeminamo elgesio draudimą, pripažintų pagrindinių teisių apsaugą.
- 131 Valstybių narių tarpusavio pasitikėjimo principas Sąjungos teisėje yra labai svarbus, visų pirma, kiek tai susiję su Sąjungos kuriama laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kurioje Sąjunga pagal SESV 67 straipsnio 2 dalį užtikrina, kad nebus asmenų kontrolės jiems kertant vidaus sienas, ir suformuoja valstybių narių solidarumu paremtą bendrą prieglobsčio, imigracijos ir išorės sienų kontrolės politiką, kuri būtų teisinga trečiųjų šalių piliečiams. Taigi pagal tarpusavio pasitikėjimo principą, be kita ko, reikalaujama, kad kiekviena valstybė laikytųsi nuostatos, jog, išskyrus atvejus, kai yra išimtinių aplinkybių, visos kitos valstybės narės paiso Sąjungos teisės ir ypač šioje teisėje įtvirtintų pagrindinių teisių (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 84 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 132 Taigi turint omenyje bendrą Europos prieglobsčio sistemą darytina prielaida, kad elgesys su tarptautinės apsaugos prašytojais kiekvienoje valstybėje narėje atitinka Chartijos, 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašytos Konvencijos dėl pabėgėlių statuso ir 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos reikalavimus (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 82 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją) ir kad kiekvienoje iš šių valstybių laikomasi tiesioginio ar netiesioginio grąžinimo, kaip antai aiškiai numatyto „Procedūrų“ direktyvos 9 straipsnyje, draudimo.
- 133 Vis dėlto negalima atmesti galimybės, kad konkrečioje valstybėje narėje faktiškai gali kilti didelių tokios sistemos veikimo problemų, o tai reiškia, kad yra didelis pavojus, jog su tarptautinės apsaugos prašytojais šioje valstybėje narėje bus elgiama neatsižvelgiant į jų pagrindines teises (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 86 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 134 Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad pagal Chartijos 4 straipsnį valstybės narės, įskaitant nacionalinius teismus, privalo neperduoti prieglobsčio prašytojo atsakingai valstybei narei, kaip tai suprantama pagal reglamentą „Dublinas III“, jei negali nežinoti, kad sisteminiai prieglobsčio procedūros ir prieglobsčio prašytojų priėmimo sąlygų toje valstybėje narėje trūkumai yra rimta ir

- pagrįsta priežastis manyti, jog prašytojui kils reali grėsmė patirtį nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 85 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 135 Teisingumo Teismas yra patikslinęs, kad šis perdavimas negalimas, jei tokia prieglobsčio procedūros ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygų sisteminių trūkumų valstybėje narėje grėsmė kyla perduodant arba perdavus. Vadinas, taikant minėtą 4 straipsnį neturi reikšmės, ar atitinkamam asmeniui didelė nežmoniško arba žeminamo elgesio grėsmė dėl perdavimo atsakingai valstybei narei, kaip tai suprantama pagal reglamentą „Dublinas III“, iškils perdavimo momentu, per prieglobsčio procedūrą arba jai pasibaigus (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 87 ir 88 punktai).
- 136 Šiuo aspektu pažymėtina, kad jeigu teismas, kuriam pateiktas skundas dėl sprendimo perduoti, turi informacijos, kurią atitinkamas asmuo pateikė siekdamas įrodyti tokios grėsmės buvimą, jis, remdamasis objektyviais, patikimais, tiksliais ir tinkamai atnaujintais duomenimis ir atsižvelgdamas į Sąjungos teisės garantuojamo pagrindinių teisių apsaugos lygį, turi įvertinti, ar esama sisteminių ar bendrųjų trūkumų arba trūkumų, galinčių paveikti tam tikras asmenų grupes (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 90 punktas).
- 137 Su sąlyga, kad bylose C-254/21, C-297/21 ir C-315/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai atliks reikalingus patikrinimus, nagrinėjamu atveju neatrodo, kad DG, XXX.XX arba PP buvo nurodę, jog valstybėse narėse, pripažintose atsakingomis už jų tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą šiose trijose bylose, buvo tokių trūkumų.
- 138 Be to, 2017 m. vasario 16 d. Sprendime *C. K. ir kt.* (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127) Teisingumo Teismas iš esmės konstatavo, jog Chartijos 4 straipsnį reikia aiškinti taip, kad net jei nėra rimtų pagrindų manyti, jog už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą atsakingoje valstybėje narėje yra sisteminių trūkumų, šia nuostata galima remtis, kai negalima atmesti galimybių, kad konkrečiu atveju dėl prieglobsčio prašytojo perdavimo pagal reglamentą „Dublinas III“ kyla reali ir pagrįsta grėsmė, jog dėl to prašytojas patirs nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal minėtą straipsnį.
- 139 Vis dėlto reikia atsižvelgti į tai, kad, kaip matyti iš to sprendimo 96 punkto, byloje, kurioje jis buvo priimtas, reali ir pagrįsta grėsmė, kad perdavus atitinkamą asmenį jis patirs nežmonišką ir žeminamą elgesį, buvo susijusi su rizika, kad gerokai ir negrįžtamai pablogės jo sveikatos būklė, nes šio asmens psichinė ir fizinė būklė *ab initio* buvo itin sunki. Atrodo, kad nė vieno prašytojo byloje C-254/21, C-297/21 ir C-315/21 asmeninė padėtis nėra panaši į padėtį toje byloje, tačiau tai turi patikrinti šiose bylose prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai.
- 140 Atvirkščiai, tai, kad prašančioji valstybė narė ir atsakinga valstybė narė skirtingai vertina apsaugos, kurią prašytojas gali gauti savo kilmės šalyje pagal „Kvalifikavimo“ direktyvos 8 straipsnį, lygį, arba tai, ar kyla didelė ir asmeninė grėsmė civilio gyvybei ar asmeniui dėl nesirenkamojo smurto tarptautinio ar vidaus ginkluoto konflikto metu, kaip numatyta šios direktyvos 15 straipsnio c punkte, iš esmės nėra svarbu vertinant sprendimo dėl perdavimo galiojimą.
- 141 Iš tiesų tik toks aiškinimas atitinka reglamento „Dublinas III“, kuriuo, be kita ko, siekiama įtvirtinti aiškų ir veiksmingą atsakingos valstybės narės nustatymo metodą ir užkirsti kelią pakartotiniam prieglobsčio prašytojų judėjimui tarp valstybių narių, tikslus (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *N. S. ir kt.*, C-411/10 ir C-493/10, EU:C:2011:865, 84 punktą ir 2019 m. balandžio 2 d. Sprendimo *H. ir R.*, C-582/17 ir C-583/17, EU:C:2019:280, 77 punktą). Šie

tikslai neleidžia sprendimą dėl perdavimo nagrinėjančiam teismui iš esmės įvertinti grąžinimo rizikos. Iš tiesų šis teismas turi remtis tuo, kad atsakingos valstybės narės valdžios institucija, turinti kompetenciją prieglobsčio srityje, nepažeisdama Chartijos 19 straipsnio teisingai įvertins ir nustatys grąžinimo riziką ir kad trečiosios šalies pilietis turės galimybę pasinaudoti veiksmingomis teisių gynimo priemonėmis, kad prireikus užginčytų atitinkamą minėtos institucijos sprendimą, kaip tai reikalaujama pagal Chartijos 47 straipsnį.

- 142 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį–trečiąjį klausimus byloje C-254/21, antrąjį klausimą byloje C-297/21 ir trečiąjį klausimą byloje C-315/21 reikia atsakyti: reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies antra pastraipa, siejamos su šio reglamento 27 straipsniu ir Chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais, turi būti aiškinamos taip, kad prašančiosios valstybės narės teismas, kuriame buvo pateiktas skundas dėl sprendimo perduoti, negali nagrinėti, ar prašomoje valstybėje narėje esama negrąžinimo principo pažeidimo rizikos, kuri kiltų tarptautinės apsaugos prašytojui perduodant jį šiai valstybei narei ar perdavus, jei nenustato, kad prašomoje valstybėje narėje yra sisteminių prieglobsčio procedūros ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygų trūkumų. Prašančiosios ir prašomos valstybių narių valdžios institucijų ir teismų nuomonių skirtumai dėl esminių tarptautinės apsaugos sąlygų aiškinimo nepatvirtina, kad yra sisteminių trūkumų.

Dėl byloje C-254/21 pateikto ketvirtojo klausimo a punkto ir pirmojo klausimo byloje C-297/21

- 143 Šiais klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, byloje C-254/21 ir C-297/21 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 27 straipsniu ir Chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais, turi būti aiškinama taip, kad sprendimą dėl perdavimo priėmusios valstybės narės teismas, kuriam pateiktas skundas dėl to sprendimo, gali ar net turi pripažinti šią valstybę narę atsakinga, jeigu nesutinka su prašomos valstybės narės vertinimu dėl galimo atitinkamo asmens grąžinimo.
- 144 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 1 dalį tarptautinės apsaugos prašymą nagrinėja tik viena valstybė narė, būtent ta, kuri yra atsakinga pagal šio reglamento III skyriuje nustatytus kriterijus.
- 145 Nukrypstant nuo šio reglamento 3 straipsnio 1 dalies, minėto reglamento 17 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad kiekviena valstybė narė gali nuspręsti nagrinėti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės jai pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą net tada, kai ji pagal tokius kriterijus neatsako už tokį nagrinėjimą.
- 146 Iš reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalies formuluotės aiškiai matyti, kad ši nuostata yra neprivaloma, kiek ja kiekvienai valstybei narei paliekama savo nuožiūra nuspręsti nagrinėti jai pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą, net jei tai daryti jai nepriklauso pagal šiame reglamente įtvirtintus atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijus. Be to, įgyvendinant šią teisę nenumatyta jokių ypatingų sąlygų. Šia teise siekiama kiekvienai valstybei narei leisti suverenai, vadovaujantis politiniais, humanitariniais ar praktiniais sumetimais, nuspręsti sutikti nagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą, net jei pagal minėtame reglamente nustatytus kriterijus ji nėra už tai atsakinga (2019 m. sausio 23 d. Sprendimo *M. A. ir kt.*, C-661/17, EU:C:2019:53, 58 punktas).

- 147 Atsižvelgiant į valstybėms narėms suteiktą didelę diskreciją, būtent atitinkama valstybė narė turi nustatyti aplinkybes, kuriomis ketina pasinaudoti pagal reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalyje numatytą diskrecinę išlygą suteikta teise ir sutikti išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą, už kurį ji nėra atsakinga pagal šiame reglamente nustatytus kriterijus (2019 m. sausio 23 d. Sprendimo *M. A. ir kt.*, C-661/17, EU:C:2019:53, 59 punktas).
- 148 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, pirma, iš visiškai neprivalomo reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalies nuostatų pobūdžio ir iš pagal jas prašančiajai valstybei narei suteiktos teisės diskrecinio pobūdžio matyti, kad šios nuostatos, siejamos su šio reglamento 27 straipsniu ir Chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais, negali būti aiškinamos taip, kad pagal jas šios valstybės narės teismas įpareigojamas pripažinti ją atsakinga, motyvuodamas tuo, kad nesutinka su prašomos valstybės narės vertinimu dėl atitinkamo asmens gražinimo rizikos.
- 149 Antra, iš šio sprendimo 142 punkto matyti, kad prašančiosios valstybės narės teismas, kuriame pateiktas skundas dėl sprendimo dėl perdavimo, negali nagrinėti rizikos, kad prašoma valstybė narė pažeis negražinimo principą, kuri tarptautinės apsaugos prašytojui kiltų perduodant jį šiai valstybei narei arba perdavus, jei toje valstybėje narėje nėra sisteminių prieglobsčio procedūros ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygų trūkumų.
- 150 Vadinas, prašančiosios valstybės narės teismas taip pat negali jos įpareigoti taikyti diskrecinę išlygą, numatytą reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalyje, motyvuodamas tuo, kad prašomoje valstybėje narėje esama rizikos, kad bus pažeistas negražinimo principas.
- 151 Trečia, jei būtų nustatyta sisteminių prieglobsčio procedūros ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygų prašomojoje valstybėje narėje trūkumų perduodant arba perdavus, prašančiosios valstybės narės atsakomybė būtų grindžiama reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 2 dalimi, todėl tokiu atveju prašančioji valstybė narė neturėtų remtis to paties reglamento 17 straipsnio 1 dalimi.
- 152 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į byloje C-254/21 pateikto ketvirtojo klausimo a punktą ir į pirmąjį klausimą byloje C-297/21 reikia atsakyti, kad reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 27 straipsniu ir Chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją prašančiosios valstybės narės teismas neįpareigojamas pripažinti šios valstybės narės atsakinga, kai nesutinka su prašomos valstybės narės vertinimu dėl atitinkamo asmens gražinimo rizikos. Jeigu prieglobsčio procedūra ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygos prašomojoje valstybėje narėje neturi sisteminių trūkumų perduodant arba perdavus, prašančiosios valstybės narės teismas taip pat negali jos įpareigoti išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą pagal reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 1 dalį, motyvuodamas tuo, kad, šio teismo nuomone, prašomoje valstybėje narėje esama rizikos, kad bus pažeistas negražinimo principas.

Dėl byloje C-254/21 pateikto ketvirtojo klausimo b punkto

- 153 Atsižvelgiant į atsakymą į byloje C-254/21 pateikto ketvirtojo klausimo a punktą ir pirmąjį klausimą byloje C-297/21, į byloje C-254/21 pateikto ketvirtojo klausimo b punktą atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 154 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. – 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, ir

2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 603/2013 dėl *Eurodac* sistemos pirštų atspaudams lyginti sukūrimo siekiant veiksmingai taikyti Reglamentą Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, ir dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų bei Europolo teisėsaugos tikslais teikiamų prašymų palyginti duomenis su *Eurodac* sistemos duomenimis ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1077/2011, kuriuo įsteigiama Europos didelės apimties IT sistemų laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje operacijų valdymo agentūra,

turi būti aiškinami taip:

pareiga pateikti juose nurodytą informaciją, visų pirma bendrą atmintinę, kurios pavyzdinė forma pateikta 2003 m. rugsėjo 2 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1560/2003, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus, taikymo taisykles, X priede, taikoma tiek nagrinėjant pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą ir vykdant perėmimo savo žinion procedūrą, kaip numatyta atitinkamai Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 1 dalyje ir 21 straipsnyje, tiek nagrinėjant paskesnį tarptautinės apsaugos prašymą ir esant tokiai situacijai, kaip nurodyta Reglamento Nr. 603/2013 17 straipsnio 1 dalyje, dėl kurių gali būti pradėtos Reglamento Nr. 604/2013 23 straipsnio 1 dalyje ir 24 straipsnio 1 dalyje numatytos atsiėmimo procedūros.

- Reglamento Nr. 604/2013 5 straipsnis

turi būti aiškinamas taip:

jame numatyta pareiga surengti asmeninį pokalbį taikoma tiek nagrinėjant pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą ir vykdant perėmimo savo žinion procedūrą, kaip numatyta atitinkamai reglamento to paties reglamento 20 straipsnio 1 dalyje ir 21 straipsnio 1 dalyje, tiek nagrinėjant paskesnį tarptautinės apsaugos prašymą ir esant tokiai situacijai, kaip nurodyta Reglamento Nr. 603/2013 17 straipsnio 1 dalyje, dėl kurių gali būti pradėtos Reglamento Nr. 604/2003 23 straipsnio 1 dalyje ir 24 straipsnio 1 dalyje numatytos atsiėmimo procedūros.

- Sąjungos teisė, konkrečiai – Reglamento Nr. 604/2013 5 ir 27 straipsniai,

turi būti aiškinama taip:

nepažeidžiant šio reglamento 5 straipsnio 2 dalies, sprendimas dėl perdavimo, dėl kurio pagal šio reglamento 27 straipsnį pateiktas skundas, kuriame ginčijama tai, jog nesurengtas tame 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis, turi būti panaikintas, nebent pagal nacionalinės teisės aktus atitinkamam asmeniui leidžiama per nagrinėjant šį skundą rengiamą apklausą asmeniškai pateikti visus savo argumentus dėl minėto sprendimo, laikantis tame straipsnyje nustatytų sąlygų ir garantijų, o šie argumentai negali pakeisti to paties sprendimo.

- Sąjungos teisė, konkrečiai – Reglamento Nr. 604/2013 4 ir 27 straipsniai ir Reglamento Nr. 603/2013 29 straipsnio 1 dalies b punktas,

turi būti aiškinama taip:

jeigu įvyko Reglamento Nr. 604/2013 5 straipsnyje numatytas asmeninis pokalbis, tačiau bendra atmintinė, kuri turi būti pateikta atitinkamam asmeniui vykdant šio reglamento 4 straipsnyje arba Reglamento Nr. 603/2013 29 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą informavimo pareigą, nebuvo pateikta, nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo dėl perdavimo teisėtumo vertinimą, gali panaikinti šį sprendimą tik tuo atveju, jeigu atsižvelgdamas į konkrečias nagrinėjamo atvejo faktines ir teises aplinkybes mano, kad nepateikus bendros atmintinės, net jei buvo surengtas asmeninis pokalbis, iš tikrųjų iš šio asmens buvo atimta galimybė pateikti argumentus taip, kad dėl jo pradėta administracinė procedūra būtų galėjusi pasibaigti kitaip.

2. Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies antra pastraipa, siejamos su šio reglamento 27 straipsniu ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais,

turi būti aiškinama taip:

prašančiosios valstybės narės teismas, kuriame pateiktas skundas dėl sprendimo perduoti, negali nagrinėti, ar prašomoje valstybėje narėje esama negražinimo principo pažeidimo rizikos, kuri tarptautinės apsaugos prašytojui kiltų perduodant jį šiai valstybei narei arba perdavus, jei nenustato, kad prašomoje valstybėje narėje yra sisteminių prieglobsčio procedūros ir tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo sąlygų trūkumų. Prašančiosios ir prašomos valstybių narių valdžios institucijų ir teismų nuomonių skirtumai dėl esminių tarptautinės apsaugos sąlygų aiškinimo nepatvirtina, kad yra sisteminių trūkumų.

3. Reglamento Nr. 604/2013 17 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 27 straipsniu ir Pagrindinių teisių chartijos 4, 19 ir 47 straipsniais,

turi būti aiškinama taip:

pagal ją prašančiosios valstybės narės teismas neįpareigojamas pripažinti šios valstybės narės atsakinga, kai nesutinka su prašomos valstybės narės vertinimu dėl atitinkamo asmens gražinimo rizikos. Jeigu prieglobsčio procedūra ir tarptautinės apsaugos

prašytojų priėmimo sąlygos prašomojoje valstybėje narėje neturi sisteminių trūkumų perduodant jį arba perdavus, prašančiosios valstybės narės teismas taip pat negali jos įpareigoti išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą pagal Reglamento Nr. 604/2013 17 straipsnio 1 dalį, motyvuodamas tuo, kad, šio teismo nuomone, kyla pavojus, kad prašomoje valstybėje narėje bus pažeistas negrąžinimo principas.

Parašai.